

Prima pohádky

Pohádky sebrala Anna Kubaštová
Ilustrace vytvořila Anna Kubaštová
Rok 2011/2012

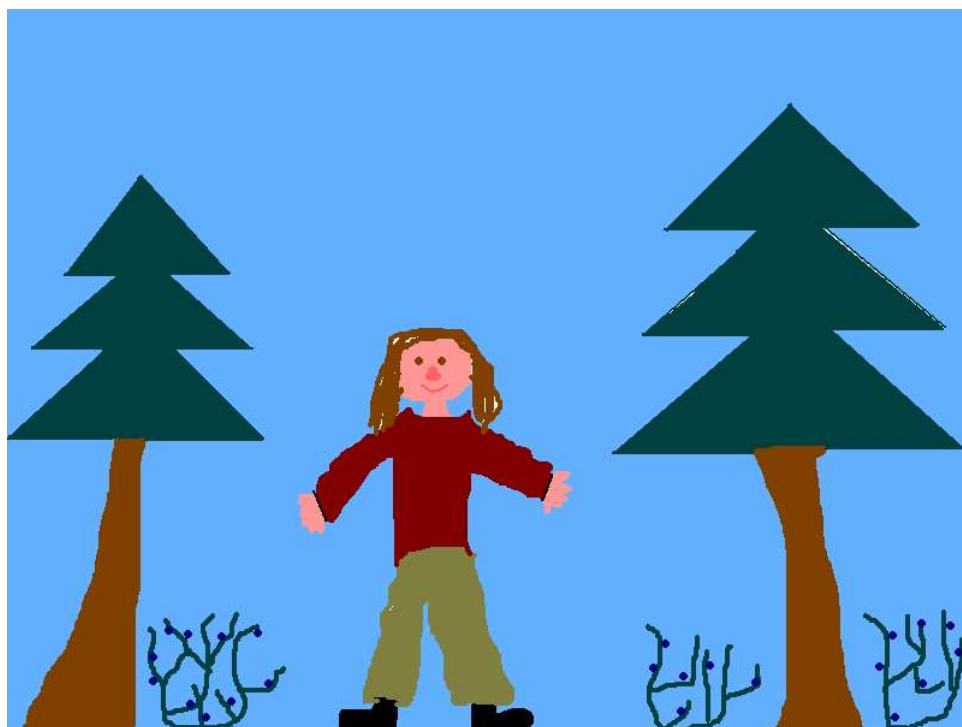
OBSAH

Malá Suzane.....	3
Pohádka o Marcusovi	6
Jednorožec	10
Žába, křídla aa smrtka	13
Třebovický Lišák	16
Pohádka o Ajaxe a Kryosovi	19
Dobrodružství pampajdů	22
Tmavě modrá Karkulka	25
Proč věřit bájím?	28
Neviditelná univerzita aneb Vězněn mezi neviditelnými	30
Fialová Karkulka	33
Dvojčata	36
O zlaté rybce aneb Zrezivělé plechovce	39
Příběh Davida Eliota a Chessy	42
Přízrak knížete Rohana	45

Malá Suzane

Jednoho sychravého dne, dne stejného jako vždy, se krajinou valil nevídaný klid a ticho, které až nahánělo husí kůži. Armáda školáků pomalu, unavenými krůčky, postupovala blíž a blíž k své, někdy i noční můře, škole, až na hlouček studentů ze střední školy. Byl to opravdu zvláštní hlouček-vytvořen pouze dětmi, kteří rádi ubližovali, posmívali se ostatním a jazyk jim v ústech poletoval, jakoby neznal meze. Jejich nejlehčím útočištěm byla malá holčička, velmi chytrá devítiletá dívka, Suzane. Dnes byla skupina zlých dětí opravdu ve své kůži a hned jak uviděli Suze pustili se do ní. Dívka už utrpení nesnesla a utekla do vzdáleného lesa, nikdo si toho nevšiml. V lese černém jako tma nebyla ani jedna lidská noha až na Suze. Její jiskry v očích, které vždy hořely jako svíčky dnes pomalu hasly, bála se. Z lesa se ozývali podivné zvuky, zvuky,

které neznala,
které jí naháněli
hrůzu a srdce
9tileté holčičky
se rozbušilo tak,
jakoby to byla
její poslední
minuta života.
Suze jde však
stále dál a dál.
Mlha, která
ovládla celý les

pomalu ustupovala. Měnila se na zář, která přicházela od nedaleké studánky. Čím blíže se Suze přibližovala, tím více mlha ustupovala. Až najednou viděla v dálce siluetu zvláštního tvora-něco mezi koněm a nosorožcem. Bylo to mládě. Dívka přistoupila k zvířeti a zlehka ho pohladila po čele. Jeho oči se náhle otevřeli. Suze se opět rozhořeli svíčky v očích. Chtěla si ho odvést pryč? Avšak byl tu jeden háček, krásné zvíře, které mělo oči jako diamanty, srst zářící jako jiskry v jeho očích, bylo

přivázané na provazu. Provaz byl sice utkán z trávy a lesních rostlin, avšak byl pevný jako kdyby byl vyroben z kamene, nešel přetřhnout ani rozvázat. Najednou Suzane uslyšela z dálky hluk, poznala ho, vydávala ho skupina zlých dětí ze střední školy, věděla, že mládě musí jít s ní. Zvuk se stále přibližoval a přibližoval, až byl skoro u ní. Najednou se okolo Suze vytvořil ohnivý kruh, přes který se nikdo nedostal. Provaz se rozpálil. Vše se zase zdálo v pořádku. Kruh se ale začal zmenšovat. Zvíře, které se podobalo koni, ale i nosorožci najednou roztáhlo křídla, které mělo do teď složené pod svým

tělem-nebyl to tedy jenom kůň s nosorožcem ale i s ptákem. Suze věděla co má dělat-nasedla na podivuhodnou bytost, která stála před ní a vzletli k oblakům. Když letěli nad mořem, zvíře už nemohlo a sneslo se společně se Suzane na malý ostrůvek. Dobrodružství ještě neskončilo. Mládě mělo poraněné křídla, teď musí Su pomoci jemu. Na ostrově bylo pár listů připomínající perutě zvířete, také na ostrově zůstalo (nejspíš po ztroskotanci) pár věcí z osobní hygieny-dentální nit. Děvče tedy neváhalo a pomocí nitě upevnilo listy na křídla té bytosti-vzlétnout však nemohlo. Co teď ? Ostrov byl uprostřed oceánu, ten se přeplavat nedal. Navzdory velkému hladu a pocitu nouze dívka usnula. Přikryli ji křídla kouzelné bytosti-ta také usnula.

Ráno je probudila hlasitá bouřka. Ostrov se zmenšil o 2 metry na každé straně. Není nic horšího než pocit nouze. Bouře stále neustupovala, naopak byla čím dál tím víc silnější. Z ostrůvku se pomalu, ale jistě stává jen bezvýznamný kopeček hlíny uprostřed nemilosrdného oceánu. Za pár hodin už musela Suze sedět na zvířeti, aby se tam na tu hromadu země vůbec vešli. Teď v tuto chvíli, Suzane lituje, že vůbec před těmi dětmi utekla, je vystrašená, jako tvor na , kterém sedí. Na moři již plují všechny pevné části co je?tě před třemi hodinami byli na ostrůvku. Není nic horšího, než pocit, že tato chvíle už je vaše poslední.... říká si v duchu mála Suze.

Najednou je však z dálky slyšet člun. Dívka zvedne svojí skleslou hlavu a podívá se před sebe, pluje tam člun, záchranný, čím je blíže tím více se Suzane přestává bát. Už je tak blízko, že jde rozpoznat kdo v člunu sedí-je to její maminka, Suze se chce rozeběhnout blíže, avšak při jejím pohybu zvíře i s ní spadlo do vody, člun zrychluje. Už je vytáhli ze studené vody a zabalily do teplých dek. Není nic lepšího, než lidé co tě mají rádi..... promítá si pro sebe malá dívenka

Sára-Anna Borzová

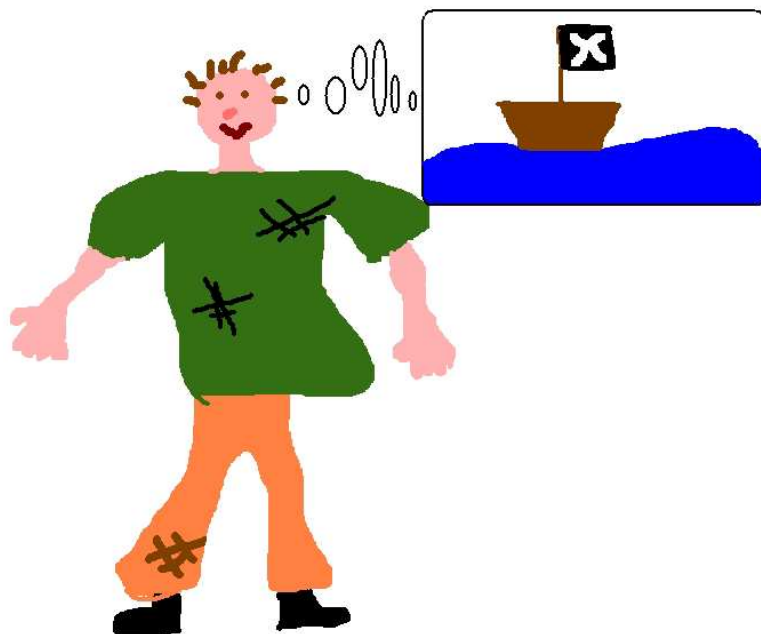
Neobyčejný tvor, jakýmsi zázrakem vše přežil bez škrábnutí, malá Su také, především je ale ráda, že leží doma v posteli.

Po měsíci stráveném v posteli se holčička zase vydává do školy. Zvíře, které s ní prožilo celé dobrodružství zmizelo, jakoby z povrchu zemského a zlá skupinka dětí s ní.

Pohádka o Marcusovi

Byl jednou jeden kluk, který se jmenoval Marcus. Byl to chudý sirotek, který vyrůstal v sirotčinci, protože jeho otec byl pirát a bylo mu milejší moře, poklady a bájně říše než jeho vlastní syn. Jeho matka umřela při porodu. Marcus už od malička snil, že se stane taky velkým a obávaným pirátem. Proto, na svoje sedmnácté narozeniny, ze sirotčince utekl.

Běžel dlouho a dlouho, doufal, že se před ním objeví moře. A opravdu, za nedlouho uviděl modrý, třpytící se pás táhnoucí se po celém pobřeží. Zajásal, ale pak si uvědomil, že má velký problém - nemá žádnou loď. Už chtěl propadnout zoufalství, když v tom uviděl malou lodičku, uvázanou za kůl, ve kterém seděl starý dědeček s

dřevěnou nohou.

Marcusovi svitla naděje a zavolal na něj: „Pane, vemte mě prosím sebou!“ Dědeček řekl: „Nu, proč ne, pomocná síla se vždy hodí. Budeš ale veslovat, mě by to brzy unavilo.“ A tak oba dva nasedli na

loďku, Marcus se chopil vesel a vypluli.

Po dlouhé chvíli se dědeček Marcuse zeptal: „A proč se se mnou vlastně chceš plavit? Proč si nezůstal v sirotčinci?“ Marcus se polekal a zeptal se: „Jak víš, že jsem ze sirotčince?“ Dědeček se uchechtl a odpověděl: „Já vím všechno, chlapče.“ Marcus mu řekl všechno řekl. Proč utekl ze sirotčince, a taky čím chce být. Pak ale zalitoval, dědeček se mu určitě vysměje. Ale to dědeček neudělal. Pouze se zeptal: „A jak se vlastně jmenuješ?“ „Marcus.“ Dědeček potěšeně přikývl, jako kdyby to něčemu odpovídalo.

Po pár dnech loďka doplula na pevninu. „Tady naše plavba končí, chlapče. Musíš vystoupit. Ale ještě než odejdeš, musím ti něco dát.“ Marcus se podivil, ale zůstal sedět v lodičce. Dědeček vytáhl zpod pláště velký kožený vak. Rozvázal ho. Marcus nevěřil svým očím, když z vaku vytáhl krásný meč s rukojetí vykládanými drahokamy. „Tenhle meč, chlapče, to je nejvzácnější meč v celé téhle říši! Vypráví se o něm spoustu pověstí. Hlavně nedopusť, aby se dostal do rukou nepřátel!“ Předal ho Marcusovi, potom sáhl do vaku ještě hlouběji a vytáhl malý váček. „Tenhle váček můžeš otevřít pouze třikrát. Je v něm velice mocné kouzlo. Splní ti to, co v té chvíli zrovna chceš. Využívej ho moudře!“ Marcus se zmožil na pouhé přikývnutí. „A teď už jdi. Běž!“ Marcus poděkoval a rozběhl se pryč. Nemohl uvěřit, co se mu v před pár vteřinami stalo...

Prvních pár dní prozkoumával město, kam se dostal. Uprostřed tohoto města byl obrovský, honosný zámek. Pak (s pomocí upovídaných vesničanů) zjistil, že tam sídlí vládce lord Cedric. Vládne jim už 50 let a nikdo ho zatím nedokázal porazit. Je velice krutý a mocný. Existují taky rebelové, skupina odvážných lidí, kteří se snaží proti Cedricovi bojovat. Marcus se rozhodl, že rebely vyhledá a přidá se k nim. Zeptal se, kde má jejich základnu hledat. Vesničani mu poradili kudy kam, Marcus poděkoval, rozloučil se a šel.

Rebelové mají základnu daleko, aby je Cedricovi strážce nebo zvědové nenašli. Marcus musel jít přes celý les. Když došel na až na okraj lesa, uviděl docela velký hrad, se strážemi u brány. Rozběhl se ke strážím a volal: „Jsem přítel! Chci bojovat proti Cedricovi“ Strážce vytasili meče a zvolali: „Ani krok, cizince! Jestli je pravda, co říkáš, budeš nám to muset dokázat.“ Mám tohle! " řekl Marcus a vytáhl z ruksaku onen bájný meč. Strážce vykulili oči a ohromným hlasem řekli: „To je přece Flamberg, stovky let hledaný meč! Víš, jaká je to vzácnost? Pane Bože, pojd' rychle s námi!“ Marcus zasunul meč zpět a pospíchal za strážemi.

Dovedli ho až k vůdci rebelů, Jamesovi. „Pane, tento chlapec má Flamberg! Teď nám ho ukázal, má ho tady, přímo v tom batohu!“ „Cože? Ukaž ho!“ vyzval Marcuse James. Marcus znovu vytáhnul meč z pouzdra. Ve světle ohně vypadal ještě krásněji. „Jak si k němu proboha přišel? To bude určitě na dlouhé povídání, tak pojd' se mnou do mé komnaty.“

Marcus odvyprávěl Jamesovi všechno do posledního detailu. Řekl mu i o kouzelném váčku, který může použít pouze třikrát. „Jsi obrovská naděje pro rebely!“ rozzářil se James. Jak se tam spolu dlouho bavili, ukázalo se, kolik toho mají společného. Aniž by si to uvědomili, stali se z nich dobří přátelé.

Po dohadování s ostatními rebely se dohodli, že na Cedrica zaútočí za čtyři dny. Začalo se připravovat vše nezbytné - zbraně, koně, beranidla a podobně. Marcus se mezitím dozvěděl hodně věcí o rebelech. Zjistil, čím vším si museli projít a kolik je to stojí úsilí, postavit se lordu Cedricovi. Všichni vesničané do nich vkládají své naděje a sny o svobodě. Jak se blížil den útoku, všichni byli čím dál víc nervózní.

V den útoku vstali rebelové časně. Ještě za tmy vyrazili. K zámku lorda Cedrica dorazili až při východu slunce. Ozval se válečný roh, všichni zařvali jako jeden muž a vrhli se kupředu. S beranidlem prorazili bránu a běželi bojovat. Ze všech stran se na ně začali valit Cedricovi vojáci. Každý rebel bojoval, jak nejlépe mohl, ale nepřítelů byla převaha. Rebelové nestačili, bylo jich asi o půlku méně. Marcus viděl, že to nedopadne dobře. V boji byl s Flambergem nejmocnější bojovník, ale stejně na něj útočilo moc mužů. „Prosím, ať se stane zázrak!“ modlil se v duchu. Potom si ale vzpomněl na svůj kouzelný váček. Zázrak byl schopen udělat jedině on. Vytáhl zpod pláště váček, ve spěchu rozvázal šňůrku a v duchu pronesl: „Ať rebelové vyhrají a lord Cedric padne.“ V tu chvíli z váčku vystřelila jasná záře. Šířila se dál a dál, až vystoupala k oblakům. V tu chvíli Cedricovi vojáci začali klátit k zemi, všichni do jednoho. I Cedric, v tu chvíli ve své komnatě na trůnu, zakřičel a vydechl naposled.

Všichni rebelové začaly jásat. „Pomozte zraněným!“ vykřikl Marcus. Sám začal zběsile pobíhat sem a tam. Hledal Jamese. Po chvíli ho našel, ležícího na zemi, s obrovským šrámem na hrudi. „Ne! Jamesi, ne!“ vykřikl Marcus. „Pomůžu ti, neboj.“ Znovu váček rozvázal. Přál si, aby James obživil. A po pár vteřinách James otevřel oči. „Marcusi! Ty si mne zachránil! „Od toho jsou přátelé, ne?“ zeptal se s úsměvem Marcus.

Potom se vypravili do zámku. Zbylo z něj jen vězení a nějaké podzemní sklepy a kobky. Marcusovi to nedalo a vydal se do vězení. Bylo tam pár cel, v jedné z nich byl dokonce ještě člověk. Marcus se rozběhl k cele a zvolal: „Haló, pane!“ Muž se otočil a Marcus div neupadl. Byl to ten dědeček, který mu tolik pomohl! Byl ale přikovaný ke

stěně a vypadal, že je to jeho poslední hodinka. Marcus vyrazil dveře a aniž by přemýšlel, co dělá, znovu trhl šňůrkou a váček naposledy zazářil. Dědeček najednou jakoby omládl. Rozsvítily se mu oči a pronesl: „Děkuji ti, můj synu...“ Marcus nevěřil svým uším. Ty roky v sirotčinci, ten meč, ten váček...! „Jmenuji se Sebastian. Omlouvám se ti, že jsem tě opustil. Ale když Maria při tvém porodu umřela, hrozně si mi jí připomínal. Nedokázal jsem to a musel jsem odejít na moře. Když jsem bránil svou jedinou loď, stálo mě to tohle,“ a poklepal na svou dřevěnou nohu. „Potom jsem s pirátstvím skončil. Ještě jednou děkuji.“ „Já děkuji, otče,“ řekl šťastně Marcus. Nakonec všechno dobře dopadlo. Marcus se stal králem a Sebastian byl jeho rádce. A potom žili všichni šťastně až do smrti.

Jednorozec

Jednou, někde daleko od rušných velkoměst, vzniklo místo zvané Faunie. Stvořilo se tam mnoho druhů života a každý byl moc hodný. Obrovské mořské příšery chránily hranice a nikdo přes ně nemohl proniknout do Faunie. Jednoho dne se však vyskytla chyba... Nikdo však netušil, že příšery selhaly, takže nebyl důvod vyhlásit poplach. Navíc se všichni radovali ze vzniku nového druhu-jednorozců. Byly to čisté bytosti s kouzelnou mocí a všichni si je oblíbili. Po nějaké době se k uším jisté věštkyně dostala zpráva o chybě na hranicích, staletá kletba jí však nedovolila to komukoliv říct. Ona sama však věděla pravdu, jak to bylo se selháním strážců hranic i co z té chyby vzejde...

Dalších deset let Faunie jen vzkvétala. Jedenáctý rok se ale na zemi snesl stín. Do města přiběhla veverka a křičela: "Lesy běhá zlo! Strážci hranic selhali! Už zde není bezpečno!" Ta zpráva se roznesla po celé zemi. Každý se bál jen vystrčit nos z domu a kdo neměl dostatek zásob, hladověl. Po nějaké době se však v jedné rodině rozhodla statečná dívka Katrys, že se půjde podívat, jak závažné to ve skutečnosti je. Zbytek rodiny jí bránil, ale nakonec se dívka přece jen dostala do lesa. Její cesta byla dlouhá a hrozná, ale neztrácela naději, že najde zdroj potíží. Ale stále nic...

Jednou našla na cestě malý kámen. Vzala ho do dlaně, prohlédla si ho a zjistila, že je to diamant! Schovala si ho do kapsy a pokračovala ve své pouti. Stále ale neměla štěstí v hledání. Nebo že by pro její nezdár byl hlubší důvod? Nevěděla.

Jednoho večera už byla příliš unavená, zalezla do jeskyně a padla v bezvědomí na zem. Nevěděla, jak dlouho spala, ale když se probudila, šimralo ji na tvářích ranní slunce a nad ní stála podivná postava.

„Kdo jsi?“ zeptala se Katrys. „Jsem pouze věštkyně, dítě. Ale pojď, povím ti, co máš dělat, protože, jak vidím, můžeš svět zachránit od zla. Bude mne to však stát život, takže až budeš vědět, co dál, hned odejdi. Nemá cenu, aby ses u mne zdržovala.“ „To ne. Nic mi neříkejte!“ zvolala Katrys. „Ne, když by to znamenalo vaši smrt!“ „Můžeš mi pomoci, ale slib mi, že když ti řeknu jak, vyslechneš mne a odejdeš. Tedy, pokud mne nebudeš moci zachránit, uděláš, co ti řeknu a splníš mi tím poslední přání!“ „Dobrá,“ řekla nakonec Katrys. „Chci ten diamant, co máš v kapse.“ Katrys jí ho beze slova podala.

Věštkyně zvedla ruce a pak je namířila na drahokam. Vypadalo to, jako by z něj něco vysávala a pak řekla: „Vzala jsem si jeho energii pro sebe. Teď mám dva životy a až ti prozradím pomoc, nezemřu.“

Potom vysvětlila Katrys: „Určitě víš, že se objevil nový druh-jednorožci. Ale nejspíš netušíš, že těsně předtím se shodou okolností vyskytla ta chyba na hranicích...“ Katrys už chápe. Ale nechce tomu uvěřit. Věštkyně však kývá: „Ano. Jednorožci jsou ti, co se dostali přes hranice. A všechno, co odtud nepochází, má v sobě malé nebo velké zlo. I čistí jednorožci. Oni jsou však jiní. Nebýt toho, že na ně částečně působily obranné vlivy nestvůr, jsou výjimka a nejsou zlí. Avšak kvůli nestvůrám z hranic je v nich něco špatného. Projevilo se to však na jediném z nich-jednorožci Mílonauovi. Nemá přátele a proto se stal zlým. Když ho najdeš, pokusí se tě zničit. Musíš na něj nějak zapůsobit, vysvětlit mu, že ty jsi přítel a kamarád. Pak si tě zamiluje a díky tomu přestane ničit. Vezmi si diamant. I bez energie ti pomůže. A teď jdi, jdi...“ Věštkyně zmizela a nechala Katrys samotnou.

Katrys hledala ještě dlouho a nakonec ho našla. Procházela zrovna mezi stromy, když kolem ní prosvítl fialový paprsek světla a zasáhl strom za ní. Málem ji to zabilo! Mílonau docválal vedle ní a chystal se ji probodnout. Pak však Katrys vykřikla: „Nezabíjej mne, jsem tvoje přítelkyně!“ Zastavil se a díval se podezíravě na ni. Katrys se zhroutila na zem a on se z nějakého podivného důvodu položil družně

vedle ní. A začal jí vyprávět svůj příběh, jak nemá přátele, ale chce je, je zlý, ale nechce být, jak ale i přesto ničí.

„Chápeš? Jsi hodná, že mne chceš zachránit, ale mně není pomoci. Běž pryč. Ani už nejsem jednorožec. Vždyť ti mají být krásní a hodní. Cožpak já jsem krásný? A hodný? To už vůbec ne.“ Náhle Katrys věděla, co udělá. Vytáhla diamant a ukázala ho jednorožci. „Vidíš ho? Je nádherný, vidí! A přitom vzniká mimo jiné z uhlí. Znáš uhlí, že?“ Viděla v jeho očích záblesk pochopení a tak pokračovala. „Tenhle diamant.. Je to symbol krásy, která vzniká z bolesti. Uhlí je bolest, vytěžit ho je velmi těžké... Ted' mne zase pochop ty. Nejsi zlý od svého začátku a stále se můžeš změnit. Staň se mým přítelem a budeš odměněn tím, co chceš nejvíce! Staneš se hodným a všichni jednorožci s tebou.“ V očích se mu objevili slzy a Katrys pochopila, že ho přesvědčila. A od té doby žijí ti dva jako přátelé a oba jsou za to rádi.

Už je to dávno, co někdo mimo malých dětí věřil na pravost pohádek, na to, že může být svět beze zla, na nadpřirozené tvory. Ale já vám říkám, že někde daleko od bolestně opravdového, krutého světa, existuje země zvaná Faunie, kde je možné vše a kde všichni už dávno zapomněli pojem zlo.

Žába, křídla aa smrtka

Byla jednou nějaká zlá žába. Bydlela v houbě. Nebyla zlá, ale ostatní si to mysleli, protože jedla mořské řasy, jelikož neměla na mouchy balené nebo v konzervě nebo jako popcorn (popcorn z much). Aby si mohla koupit alespoň řasy, pracovala v elektrárně, kde tajně vyráběli žáby zbraně, aby porazily krutou vládu housenek. Housenky bydlely pod zemí v tajné zemi, v tajném podzemí a žábám posílaly rozkazy. Byly od nich velmi daleko, v zemi pouště, kde prováděly tajné experimenty se zvířaty a s lidmi. Vytvořily spoustu zombí a pak s nimi natočily velkofilmy.

Housenky
vydělávaly
miliardy na
filmech, a tak
byly tlusté,
velmi tlusté.

Proto
potřebovaly
žáby, aby jim
sloužily jako
vozítka.

Mohly si sice
pořídit auta,
jenže ta byla

moc levná. Z tajného podzemí se nikdy nikdo nevrátil. Jednou když se žabka (ta zlá) jmenovala se Tyryn, šla po silnici, uviděla unavenou vážku a na ni Žinžin, její kamarádku, která se před rokem vydala aby posluhovala housenkám, tak neváhala a skočila na vážku. Ta se ale zřítíla pod váhou. Po chvíli, to už byly ve vesnici, vypravovala Žinžin o podzemí a housenkách. Ostatní Tyryn docela znala z povídek. Ale velmi ji překvapilo že venku pobíhají uniklí zombí, a housenky jenom proto bydlí v podzemí, a že žabky je jen obsluhují. (housenky, ne zombí). Tyryn šla na procházku a přemýšlela o všem. Najednou zakopla a spadla do bažin, kde už dlouho kamení jiná

zvířata. Bohužel se udusila a když za ní přiběhla Žinžin bylo už pozdě. Z Tyryn vystoupal obláček, který nikdo neviděl a zformoval se do podoby Tyryn a kolem se zastavil čas. Najednou se přiblížil temný mrak ve stejné velikosti jako Tyryn a také se zformoval do nějaké osoby v černém plášti s kosou, která řekla něco jako "to je zase práce. Proč lidé tak často umírají?". Tyryn se lekla řekla si smrt. Ale osoba ji uklidnila, že smrt není (jenom lhala) a že ji přišla pomoc protože se právě utopila v bahně. Tyryn se uklidnila, ale stejně se bála. Zrovna smrtce zazvonil telefon a začala se vybavovat. Když po hodině skončila, někdo ji zavolal znovu. Byla velmi naštvaná a pak práskla telefonem o zem. Pak tyryn řekla, že ji zrovna dali výpověď, že má štěstí, protože poslední zákazník se místo ducha stane novou smrtkou. Když se smrtka stará pořádně o svojí povinnost, dostane za tři roky výpověď, neboli volno a dostane co chce. Pak smrt řekla, že se ze začátku těšila na volno, ale teď, že chce být pořád smrtkou. Pak dala udivené Tyryn plášť, kosu. Bez pláště tam stála docela hezká, černovlasá dívka. Řekla ještě něco jako " až si oblékneš plášť, změníš podobu a budeš se moc převtělit do krkavce. Podrobnosti ti řekne duch bůh." a vypařila se. Žinžin koukala jako kdyby viděla zjevení. Po chvíli přišel nějaký divný stařík. Řekla " na tady máš GPS a jdi za cílem. Pak tady náš telefon, ba'oh, se všim a tady máš vyhledávač v mobilu. Když se ho zeptáš, řekne ti vše" A tak se Tyryn stala smrtí. Chodila vždy tam, kde někde někdo umřel, poslala ho na váhy pravdy, a pak ho poslala do ráje kde měl bydlet dalších dvě stě let. Velmi poctivě dělala tuto práci dlouhé dva roky, a na přelomu druhého a třetího, začala se jí práce líbit. Byla ještě pilnější než dříve. Když ji skončila dlouhá doba sloužení, zavolal ji bůh, aby za ním přišla do kanceláře. Tyryn se najednou ocitla v zahradě luxusního domu a šla do altánku, kde seděl bůh. Bůh se jí zeptal co by chtěla za věrné služby. Tyryn se líbilo, jak mohla měnit podoby a tak si přála aby měnila podoby. Bůh řekl dobře. Tyryn se najednou zase ocitla doma. Šla po cestě k domu, ve kterém tenkrát bydlela. Dům byl špinavý, ale věci byly v pořádku. Šla do vesničky, ale ta už byla skoro prázdná. Najednou někdo vykoukl zpoza křoví. Byla to Žinžin. Řekla ji co se tu stalo. Přišly sem housenky a odvedly skoro všechny žabky. Tyryn se naštvála a vypravila se s Žinžin je zachránit. Když Žinžin už nemohla jít, Tyryn se proměnila na vozítko, letadlo nebo koně. Tak cestovaly, až najednou uviděly dům housenek. Byl

draze vybaven a bylo tu vše co kdy, kdo potřeboval. Šly za nejdůležitější housenkou a poprosily ji jestli by nepropustila některé žabky. Housenka svolila, ale pod podmínkou, že musí chytit zombí, který se zatoulal do zahrady. Žabkám se to zdálo divné, ale musely jít. Vešly do obrovské zahrady, když uviděly roztomilé zvířátko. Zombí je vlastně malinký medvěd, s ocasem jako lev a s pruhy, které má tygr. Chvíli si hráli, pak se Tyryn proměnila a chytla zombí. Odesly ho housence, která se velmi divila, protože ještě nikdo zombí nechytil. Musela žabky propustit a také je odvést domů. Jen Tyryn si létala v oblacích s křídly ptáka a radovala se, jak vše dobře dopadlo.

Třebovický Lišák

Ted' vám povím povídku o Lišákovi z Třebovického lesa. Třebovice jsou částí Ostravy. Lišák bydlel v noře-doupěti. Ten Lišák měl rodinu: manželku Lízu a dvě děti- Heka a Teku. Líza se živila jako modelka, ale měla velmi silnou konkurenci- lišačku Frídu z

Hušťálovického kopce.

Lišák se živil tím, že

zametal chodník ocasem

před obchodními domy v

Ostravě. Jenže dávno už s

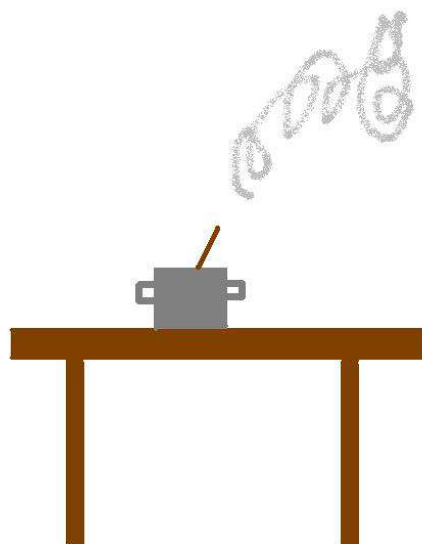
tím přestal, protože se mu

vyflusané žvýkačky

lepily na ocas. Hek a Tek

chodili do lesní školky.

Nejlépe se znali se syny

Medvědovými, dlouholetými přáteli rodiny Lišákovy. Jednoho dne, spíše noci, se do Třebovického lesa vydali pytláci. Rozhlásila to v noci sojka, hlavní hlasatelka lesa. Druhá, méně významnější pro lesní zvířata je straka, která létá po městě a ráno vystupuje v na kanále "Třebovické lesní spravodajství", které se vysílá na celém Slezsku a Moravě. Až do Čech signál ale nedojde. Ti pytláci (abych konečně došla k problému) šli na kosatce. V jejich malé výzkumné laboratoři za městem, mezi Dolní Lhotou a Krásným Polem, totiž zjistili, že kosatce jsou velmi užitečné. Znají se s jednou babkou kořenářkou, která je potřebuje, ale nemůže už moc chodit a tak jí řekli, že pro ty kosatce zajdou. Ale zvířata se naštvála, protože kosatce v lese i les spadá pod lesní správu, takže je to majetek všech obyvatel lesa. Naštěstí se o tom dozvěděli dost brzo, takže na všemi nenáviděné pytláky stihli nastražit pasti. Všechny se jim povedli, a tak v napětí čekali do půlnoci, jestli to dopadne tak, jak to naplánovali. Odevšad se linula krásná vůně, jak si všechna zvířátka vařila večeri. Tak jdeme navštívit rodinu Lasičkovu(mimochodem, ti se taky znají s Lišákovými). Byl jsem pozván na večeri. Lasičkovi se hodně zajímají o zpravodajství a tak když jsme se

jim představili jako reportéři z lesa Vlčiny, tak nás vlídně přijali na polévku. Zatím co paní Lasičková vařila, pan Lasička mi ukazoval (jako reportér jsem měl kameru a fotoaparát stále v ruce) nastražené pasti. Zaskočíme si také k Lišákovi, který kladení pastí organizoval. Poradil mi, ať si dám na pytláckou stezku kamery, aby to bylo zdokumentované. Slíbil mi, že mně pomůže, když se to bude vysílat i na Třebovickém lesním zpravodajství. Řekl, abych si kamery zamaskoval. Přičemž hned přiběhl Hek a za ním Tek, že mi pomůžou. Tak jsme se dali do práce. Kamery jsem úspěšně s Lasičkovou pomocí umístil a vydali jsme na polévku. Po polévce šel celý les spát, dokonce ani nevysílali Večerníček, aby se všichni vyspali a mohli sledovat pytláky. Já sem se docela dobře vyspal a šel jsem na určené místo. Tam už čekal Lišák s pytláckým okem a když sem došel k němu, tak zavyl po liščím způsobu. Ta zpráva byla otázkou a zároveň příkazem, aby zaujali svá místa. Akce začala. V celém lese je ticho jako v hrobě. Všichni cítí studený větřík. V tom najednou uslyšeli kroky pytláků. Sýček zahoukal na znamení, že pytláci vkročili do lesa. Přeskočila mě smrtka. Co když to nevyjde!?, vrtalo mi stále hlavou. Kroky jsou stále blíž a blíž. Už jsou vidět. KŘACH!!! První pytlák je v pasti. Druhý se ho z ní snaží vytáhnout. Vidím medvěda, který se blíží k pytlákům. Všiml si, že tentokrát pytláci u sebe nemají zbraně. Pytlák, jak jsem se doslechl, jmenoval se Fricsek, se otočil. Jakmile uviděl Medvěda, začal utíkat jako splašený. Medvěd se za ním rozběhl. A Lišák se vrhnul na druhého pytláka, který se snažil mermomocí vyškrábat z pasti. Nakonec se mu to sice podařilo, ale pár škrábanců přece jen schytl. Lišák se ke mne vrátil. Sojka letěla za nimi. Vyspravili jsme pasti, kdyby se náhodou vrátili a šli jsme spát. Ráno jsme šli prozkoumat místo činu. Já jsem shlédnul záznamy na rozmístěných kamerách a šel jsem fotit všechny pasti a udělat rozhovory s obyvateli lesa. Poobědval jsem a šel jsem do studia Třebovického lesního zpravodajství, ukázat jim své záznamy. Hlavní vedoucí mi to schválil. Já jsem se rozloučil a šel jsem za Lasičkovými. Tam jsem si zabalil své saky paky, pan Lasička mě vyprovodil a já jsem se vydal rovnou za nosem, směr Vlčina. Po cestě mne doběhli Hek a Tek, kteří mi předali od Lízy buchtu na cestu a řekli, že se někdy u mne staví. Jakmile jsem došel domů, sebral jsem záznamy a pospíchal do redakce Vlčinského zpravodaje. To, co se událo předchozí noci v Třebovickém lese, se hned ten večer vysílalo. Tím moje vyprávění končí. Jestli

Aneta Furmanová

to chcete slyšet podrobněji a víc informací(popř. vidět fotografie pastí nebo vidět záznam vysílání), stavte se u mne (Smrčkova 13, Vlčina).

Pohádka o Ajaxe a Kryosovi

Jednou, a nebylo to dávno žila v jednom království dívka jménem Ajaxa. Žila v zemi kde byla velká zima protože všechno teplo jim bral zlý muž a jmenoval se Kryos. Žil ve velkém bariérovém ledovci který se jmenoval Vibilel. Protože tam bydlel Kryos tak tam byla strašlivá zima, ale on potřeboval nějaké teplo aby vůbec nějak přežil, i když mu zima vůbec nevadila. Tak pomocí kletby „Skepetů!“ bral všem všechno teplo které vyrobili. Ajaxe se to ale vůbec nelíbilo. Tak už ve 13ti letech chtěla něco

podniknout.
Poprvé vzala
velkou
mačetu jejího
otce -
přírodovědce
a chtěla
Kryose
přemoc silou
svalů. Ale
když přišla k
ledovci tak
Kryos hýbnul

malíčkem a odmrštilo ji to kilometry dál. Nic se jí ale nestalo. „Vypadá to, že síla a zbraně nepomáhají, musím to zkusit jinak.“ rozhodla se Ajaxa. Takže chtěla zkusit přemoc přezlého Kryose pomocí vychytralosti. Dala do lahve od vodky psaní na kterém stálo: „Prosim prosim zachran me nebo se utopim skoc do vody prosim glo glo“. Pak ho hodila do vody a čekala až doplave ke Kryosovi, ale Kryos byl tak zlý že vzal papír, když viděl že jde o pomáhání tak ho vyhodil do kamen aby měl teplo. „Vypadá to že na Kryose takhle nevyzrají, musím zkusit něco daleko lepšího.“

Tak ji napadlo že použije sílu srdce. Připlula ke Kryosovi na docela malé lodičce a řekla mu: „Kryosi ach Kryosi, proč jsi tak zlý? Venku na světě je to tak krásné, tahle tvoje chladná chatrč je strašná! Kryosi ach Kryosi pojd' ven!“ V té chvíli Kryos ožil,

protože do toho dala Ajaxu všechnen svůj um, chytrost a srdce. Vzal Ajaxu, objal ji a řekl: „Díky ach díky Ajaxo že jsi mi ukázala pravou cestu! Teď se mi oči rozevřely, uši odhlušeli a vidím svět naprosto jinak!“

Také se úplně změnil vzhledově, teď měl jasné hezké oči místo temných zmrzlých bulv. Ajaxu měla radost a hned běžela za svým tatínkem aby mu o tom řekla, ale jak uviděl tatínek Kryose tak zabouchl dveře domnívající se že Kryos očaroval i jeho dceru, a že je na jeho straně. Ajaxu se snažila tatínka přesvědčit aby Kryose pustil dovnitř. Ale tatínek si trval na svém a Ajaxu se ho nepodařilo přesvědčit. A tak Kryos začal chřadnout a pomalu se z něj vytrácelo to dobro, protože neměl moc tepla. Začal Ajaxu nadávat, že je to jen a jen její vina, a to tatínka ještě víc přesvědčilo.

Ajaxu se snažila Kryose přesvědčit, ale ten byl pořád tak zlý jako předtím. Ajaxu si zoufala. Nemohla nic dělat. Znovu zkusila tu fintu se srdcem ale Kryos se jí vysmál že se chová jako malé dítě. Tak se šla Ajaxu poradit za moudrou Almou. Zeptala se jí co má dělat, a ona jí taky poradila.

"Ajaxo, ach Ajaxo, copak nevíš že kouzla se srdcem musí být jen opravdu upřímná? Chtěla jsi jen dokázat že máš pravdu svému otci, ne pomoci Kryosovi aby byl zase hodný. Aby se děly zázraky musíš je opravdu upřímně chtít." S těmi slovy odešla.

Ajaxu byla tak inteligentní že tomu porozuměla. Hned šla za Kryosem a řekla mu naprosto upřímně že potřebuje aby byl zase hodný a aby jí pomohl říct jejímu otci že to myslí dobře. Kryos souhlasil, ale pod podmínkou že až se tam dostanou tak že mu uvaří ledový koktejl a postel mu dá na led. S tím souhlasila. Tak vypáčili dveře a otec na ni začal rvát, co si o sobě myslí, že mu přivede kde jakého zloducha do domu, a Ajaxu se mu snažila vysvětlit, že je teď hodný, a že se ho nemusí bát a na ten důkaz ho Kryos objal. Tatínka to trochu obměkčilo, ale pořád byl vůči němu podezřívavý a v noci z něj nespouštěl oči, ale Kryos nic neudělal.

Takhle žili alespoň rok, a Kryos náramně pomáhal až na ty výjimky že spal na ledě a museli mu dělat ledové koktejly. To ale znamenalo že zrušil kletbu "skepetů" a všichni mohli mít tepla kolik chtěli. I tatínek ho měl teď rád. Jednoho dne, byl zrovna vrchol zimy - Kryos musel dostávat pět skleniček ledu denně aby ho to jednou nevyhládkovalo ven, tak přeci jen neodolal a vystrčil ven nos. To byla velká chyba,

Sofie Gjuričová

protože už se od ledu venku nemohl odrhnout. Ani Ajaxa společně s tatínkem ho nemohli silou odtáhnout.

Od té doby Kryos čím dál tím bělel, protože byl pořád ve sněhu a na konci ledna byl už dočista bílý. Ale pak začal tát snít a Kryos s ním. Chudák Kryos se tedy pořád zmenšoval až byl docela malý, ale protože Ajaxa a její otec jo chtěli živého tak ho vykrmovali až byl úplně kulatý. A jednou spadl na zem a vyskočilo mu spoustu malých boulí které hranatily. A tak vznikla vločka.

Každý rok přichází Kryos znovu a znovu aby poděkoval Ajaxe a tatínkovi za jejich pohostinnost a za to že nemusí být uzamčený ve své temné schránce ale je volný a lehký jako vločka.

Konec!

Dobrodružství pampajdů

Byla jednou jedna pampeliška a na té se začalo něco dít.

Vyvinul se na ní národ pampajdů. Pampajdové byli žlutí, měli tykadla a byli velcí přibližně jeden pajmetr.

Začali stavět domečky z nařezaných okvětních lístků.

Jednoho dne se ve vesnici Pajaja vydali náčelníkovi synové na lov mouch a ztratili se. Najednou se před nimi objevil neznámý tvor. Bratři se ho vydali stopovat a tvor je zavedl až na žlutou pláň kde se těžily šupinky, bratři se zaradovali, protože se zde dali koupit

oštěpy ze
šupinek
nejlevněji z
celého kraje.
Pak se však
zarazili,
protože zde
nebyl
obvyklý
ruch.

„Co se tu asi
stalo?“

zeptal se mladší bratr Motýlí Oko „Musíme to prozkoumat.“ A tak bratři slézali pomalu dolů až si všimli podivného stínu, který se rychle pohyboval.

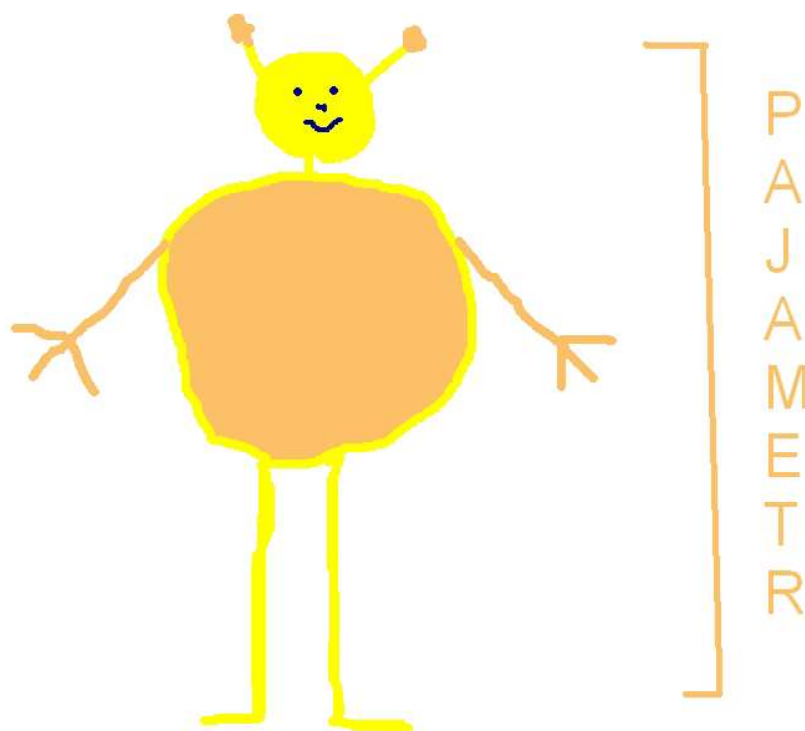
„Co to je?“ zvolal starší bratr Bílé Pírko.

„Motýl“ ozvalo se z neznáma „Uskočte sem do úkrytu“.

Bratři uskočili a těsně potom proletěl dráp dlouhý 10 pajmetrů místem kde předtím stáli.

„Kdo jsi, že jsi nás varoval“ zeptali se oba bratři najednou.

„Pajajda syn Pajdy rytíře z řádu Pampelišky.“ řekl Pajajda.

Pajajda napjal luk a vystřelil na motýla, ale šíp sklouzl po jeho bláně. Zpoza motýlova křídla vykoul takový tvor jakého předtím bratři pronásledovali a napřáhl podivnou hůl. Z hole vyšlehl podivný žlutý paprsek a spálil Pajajdovi obočí.

„Zdrháme“ zařval Pajajda a všichni tři se rozběhli. Tvor po nich ihned začal střílet z hole. Pak se jim konečně podařilo dostat do tyčinkového lesa kam na ně tvor střílet nedokázal.

„Tyhle vši už mě pěkně štvou.“ řekl Pajajda.

„Vši?“ zeptal se Bílé Pírko.

„Jo, to jsou ti motýlí jezdcí. Je to nejvíc vyspělý národ v zahradě.“ vysvětlil Pajajda.

„Zahrada?“ podivil se Motýlí Oko.

„To ani to nevíte? Vždyť my v zahradě žijeme.“ řekl Pajajda.

„No nic, půjdeme za náčelníkem Mokrým psem.“ řekl Bílé Pírko.

A tak šli zpátky do vesnice nad kterou se zvedal modrý dým.

„Vesnice hoří“ zařval Motýlí Oko.

Oba dva bratři se hned rozběhli hasit, ale Pajajda se začal rozhlížet po někom kdo by mohl vesnici zapálit. Až uviděl motýla který ulétával rychlostí 125 000 pajmetrů za hodinu. Pak zapískal a hned k němu přiskákala jeho ochočená blecha.

„Jdi jim pomoci Leo.“ řekl.

Leo tedy začal udupávat oheň, ale najednou přestal, uviděl totiž postavu na vzdáleném kopci.

„Náčelníku!“ zavolal Bílé Pírko.

Mokrý Pes se rozběhl do vesnice, kterou mezitím bratři uhasili a zavolal „Nevíte co se tu stalo? A kdo je támhleten?“.

„Jsem Pajajda syn Pajdy rytíře z řádu Pampelišky. Tuto vesnici přepadly vši, létající na motýlech.“

„Vši? Jak by se tady vzaly? Myslel jsem, že žijí v domě.“ zeptal se Mokrý Pes

„Dům?“ podivili se bratři.

„O tom jsem vám nevyprávěl? Je na kraji země pampelišek a je tisíckrát větší než jedna pampeliška.“ řekl náčelník. „Musíme jít oznámit útok do Sedmikráskova!“

A tak pampajdové šli a najednou Pajajda uslyšel podivný šelest. Šel se za ním podívat a našel tam schované hejno včeliček osedlaných na let. A tak tam zavedl své

přátele. Najednou uslyšeli hromový rachot a ucítili takový vítr, že se i tyčinky ohýbaly a lámaly. A pak slunce zakryl černý stín. Když se slunce opět objevilo, našli papajdové ohromnou spoušť, tyčinky byly polámané, a včely nikde, jen na několika místech byly tyčinky nepoškozené. Pak přišli do Sedmikráskova ze kterého, ale zbyly pouze trosky.

„Co se tady stalo?“ zeptal se Bílé Pírko.

„To samé co se stalo nám až na to, že Sedmikráskov neměl takové štěstí jako my.“ řekl Pajajda.

A tak šli dál a dál až došli k hoře gumy, u které žili černouši. Vypadali stejně jako pampajdové až na to, že byli černí. Pampajdové jim řekli, co se jim stalo a poprosili o ubytování, za které by zaplatili šupinkami které zde nebyly k mání. Černouši přijali, zavedli je do města a zařídili jim audienci u krále. Jak se tak pampajdové procházeli po městě tak uviděli, že nevšichni obyvatelé jsou svobodní a proto si na audienci vzali všechny zbraně. Když je stráže vpustili, hned pampajdové uviděli, že u krále stojí dvě vši a radí mu. Proto Pajajda řekl „Co jsi to za krále, že si necháš radit od takových rádců?“

„Jsem král Černouš XXXVIII! A nikdo jako ty mi nebude odporovat.“ řekl král.

„A já jsem Pajajda syn Pajdy rytíře z řádu Pampelišky.“ zvolal Pajajda a tasil meč „Řekni kam jsi zavřel svého bratra ty zloduchu!“ a pampajdové se postavili za něj.

„Stráže!“ zařval král.

A tu se dveře z druhé strany místnosti otevřely, vyřítit sez nich bývalý král Černouš XXXVII a zabil obě dvě stráže, co byly nejbliž k němu. Z druhé strany se do boje vrhli pampajdové s Pajajdou v čele. Objevili se obyvatelé hory gumy a vzbouřili se proti vším, které vyběhly zpoza paláce. Asi po deseti minutách boj skončil porážkou vši. Po boji šel Motýlí Oko na bojiště a našel tam takovou tu hůl, ze které po nich střílely vši. Motýlí Oko zavolač Černouše, aby se podíval, co našel. Černouš mu sdělil, že je to strašlivá zbraň, ze které pokud se zmáčkne tlačítko na jejím boku, začnou vyletovat paprsky.

„Jmenuje se drát“ řekl mu Černouš.

Královi vědci tuto zbraň později okopírovali a dali je královým vojákům. Královi vojáci pod vedením Pajajdy se vydali do války s vešmi a vyhráli.

Tmavě modrá Karkulka

Tmavě modrá Karkulka. Jednou si takhle žila holčička, které říkali tmavě modrá Karkulka. Jednoho dne její mamince přijde dopis od jejich babičky Jagy. Maminka povídá, že ta jejich Jagička by chtěla zase týdenní várku buchet. Maminka říká, že nemají potřebné suroviny k pečení. Tak karkulku vyšle v zimě natrhat plechovky povidel, které obvykle rostou na stromech zvaných povidláky obecné. Karkulka tedy jde do lesa, který se jmenuje Pohřební. Karkulka se dívá po povidlácích, ale žádné nevidí. Takhle hledá asi dvě hodiny, když tu spatří medáky tříprsté. Medáci tříprstí jsou zvláštní bytosti, které, jak se podle jména dá poznat, mají tři prsty na každé z dvaceti nohou, kterými kolem sebe máchají. Jejich hlava vypadá jako rozbité vajíčko. Ruce nemají žádné, zato mají jeden obrovský, tlustý chobot, který používají jako ruce i nos. Velká

zajímavost ale je,

že medáci mají

křídla, na kterých

jim mrkají velké

oči. Proč se jim ale

říká medáci, to je

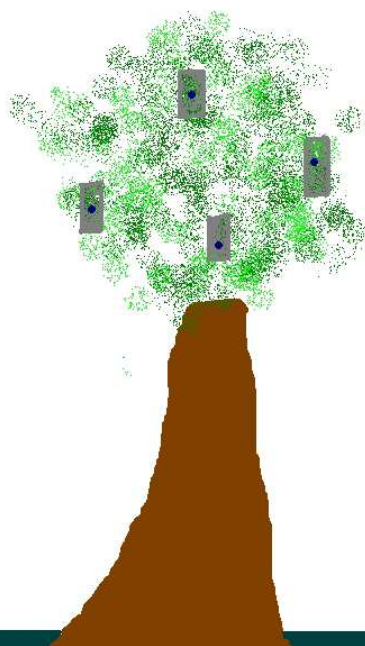
také zajímavé.

Medáci jí jediné

med a tuto

lahůdku vždy nosí

v brašnách na jejich

chobotě. Když je tmavě modrá Karkulka uviděla, napadlo ji, že by jí mohly pomoci. Toto hejno, které kolem ní proletělo nebylo moc početné. Karkulka se rozeběhla za medáky, ale samozřejmě je ne a ne dohonit. Uvědomila si, že jediné tito tvorové jí mohou pomoci najít potřebná povidla, protože v lese Pohřební žádné jiné bytosti nejsou, kromě masožravých kuřat, velkých jak autobus. S těmi ovšem není radno dát se do řeči. Tmavě modrá Karkulka ale medáky pořád nemůže dohonit. Pomalu ztrácí naději, když tu spatří nablýskanou motorku. Okamžitě ví, co má dělat. Naskočí na

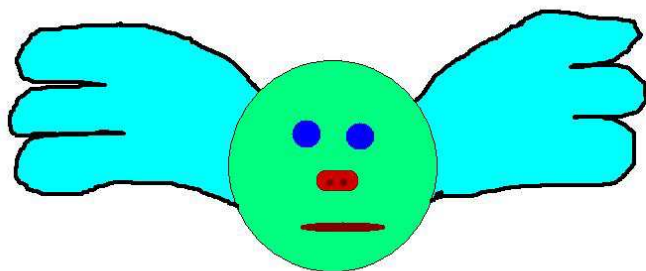
motorku, zařadí nejvyšší rychlost a rozjede se za medáky. Pomalu je dohání! Tmavě modrá Karkulka má s medáky zkušenost a tak ví, co na ně platí. A to velké tvrdé Y. Začne proto křičet na medáky: „Medácy, medácy, medácy, zastavte se vy jedny ýčka!“ Medáci začnou vrískat rozčilením a nevrlostí. Postupně se jeden po druhém snaží ukrýt před ypsilony v mraveništích, které jsou všude kolem. Karkulka nepřestává křičet: „Medácy, medácy, medácy, zastavte se vy jedny ýčka!“ Nakonec zbydou jen dva medáci. Karkulka je už lehce dohoní a začne na ně valit otázky typu kde jsou povidla a pomůžete mi. Medáci odpovídají: „Odpovíme, odpovíme, jenom schovej ty ypsilony!“ Karkulka spokojeně ztichne a poslouchá, co jí medáci řeknou. „Dáme ti náš med, jenom už u všeho medu schovej ty ypsilony.“ Karkulka dostane med, ale než se naděje medáci jsou fuč. Tmavě modrá Karkulka si až pozdě uvědomí, že med je jí k ničemu. Co dělat. Karkulka se smutně plouží lesem a hlavou se jí honí černé myšlenky. Karkulka bloumala lesem a nevěděla, co dál. Posadila se na osamělý pařez a nechala na sebe padat vločky šlehačkového sněhu. Byla totiž zima. A to zlá a krutá zima. Stejně krutá jako osud, který nedopřál tmavě modré karkulce ani trochu medu. A tu jí napadlo, že když je tmavě modrá Karkulka, tak by něco ze své tmavě modré barvy mohla přidat na med a hned by tu byly povidla jedna báseň (tato vlastnost, vykutálenost, jí později pomohla ve volbách na premiéra Oranžové země (v níž žijí všichni slušní občané). Vzala tedy něco ze své tmavě modré barvy (což byl velice náročný proces) a začala obarvovat med na povidla. Po nějaké chvíli už med vypadal jako ona vytoužená povidla. Karkulka ještě chvíli barvila a pak šla domů. Co říkám šla, přímo běžela domů ukázat své matce, jak splnila úkol. Doběhne k domu, ve kterém bydlí a vidí, jak se otevírají dveře a vychází podivný člověk, který je, teď už světle modré karkulce, podivně známý. Ten člověk ji uvidí a vyvalí oči.“Cože? Vždyť já jsem tě stvořil jako tmavě modrou karkulku, ne jako světle modrou. Kam jsi dala svou krásnou barvu?“ Dřív než Karkulka stihne něco říci, tak podivný člověk pokračuje: “Já se tady mořím s krásnými barvami a ty si tu chodíš ve světlé modré? To nebudu dále trpět, končím s psaním pohádek!“ A podivný člověk odpochoduje pryč do lesa. Karkulka si uvědomí, že to byl spisovatel, který ji stvořil. Karkulka tedy vstoupí do svého obydlí. Uvidí svoji matku, jak stojí u kuchyňského stolu a připravuje těsto na buchty pro babičku. Hned na ni volá: “Mami, mám ty povidla!

Ty, které jsem měla natrhat!“ Maminka se podívá a úžasem jí vstanou vlasy na hlavě. “Jak se ti je povedlo natrhat?“ Karkulka odpoví, že prostě měla štěstí. Matka by chtěla přesnější odpověď, ale nechá světle modrou karkulku, ať si odpočine a seškrábe ze sebe zmrzlý led. Matka pak odešla péct buchty, když teď měla hlavní přísadu a Karkulka přemýšlela o tom, že všechna námaha, kterou vynaložila na úsilí najít povidla, padne na babiččiny buchty. A to není všechno, ten benzin do motorky také jistě něco stál. Všechnu práci odřela Karkulka a na buchtách si pochutná babička. To má být šťastný konec této pohádky? Spíše ne. Ale co s tím udělat? Ptá se Karkulka sama sebe. Kdyby neodešel můj spisovatel, kdyby se nenaštval kvůli mé zesvětlené barvě, mohla bych ho požádat o lepší konec pohádky. Ale jaképak kdyby, už se s tím nic nedá udělat. Matka vyjde z kuchyně a povídá karkulce, že by se pomalu měla vydat na cestu k babičce. Musí jít přes kopec Hrobeček, skrz les Tmavý, přejít přes řeku Márnici, dojít na konec vesničky Hřbitůvek a tam bude čekat babička Jaga u svého domku na medvědí nožce. Karkulka vezme hotové buchty, hodí si je do nůše a vyrazí na cestu. Přejde kopec Hrobeček, proběhne les Tmavý, kde se vyskytují masožravá kuřata. Když přechází řeku Márnici, most pod ní nebezpečně vrže. Konečně dorazí do vesnice, na jejímž konci však na ni nečeká babička Jaga. Něco se jí muselo stát. Světle modrá Karkulka tedy vyšplhá po medvědí nožce, která drží domeček babičky a vstoupí dovnitř. Uvidí babičku, jak leží v posteli, pravděpodobně onemocněla. Když se ale Karkulka podívá pozorněji, uvědomí si, že to asi nebude babička Jaga, ale vlk. Zdá se jí totiž, že na ní z postele cení mohutný žlutý chrup. Karkulka popadne vědro s vodou, které stálo poblíž, a vychrstne studenou vodu na vlka. Jenže to byla babička. Po ledové spršce vody už kupodivu vůbec neměla chuť na buchty. A tak tahle pohádka nakonec dobře skončila, protože Karkulka si výsledek své práce mohla sníst sama. Mňam!

KONEC

Proč věřit bájím?

Shima se zase zlobí, babička ji nechce pustit večer ven, protože by jí prý mohl ublížit Nukekubi (démon - létající hlava, který žere lidi). „Ublížil by ti“ říká babička. „Ne, ne a ne, je to jen mýtus, báje , , vzteká se Shima. „Shimo Onoshi! Báje jsou mnohem pravdivější, než si myslíš ! , , domlouvá jí babička. Shima se zarazí, zrudne a vybíhá ven z domu. Jde do centra města na lavičku, je to její oblíbené místo. Avšak cesta vede lesem, kde prý řádí Nukekubi. Jenže tomu ona nevěří. Její chyba ... „ÁÁÁÁÁHÚÚÚÚÚ. „ CO TO BYLO!?!? Náhle má malá Shima srdce v krku. A tu

z křoví vyletí hlava bez těla, letí na Shimu a netrefí se, protože má v oku trn. Shima se lekne a snaží se utéct, naštěstí se jí to podaří. Utíká do nejbližšího obchodu ... „ Pomoc, pomoc, napadl mě Nukekubi.“ „Otočte se a pomozte mi“ , volá Shima na ženu, která je jedinou

osobou v obchodě. Žena se otočí a ach, to je odporné, nemá tvář, je to Noppera-bo, další démon, o kterém babička mluvila. Na Shimu je toho moc - omdlívá „Shimo, Shimo...“! Shima se pomalu probírá . Je u babičky. V pořádku. „Emmmmh... Co se stalo ? “ ptá se velmi zmatená Shima Onoshi. “Neboj, už jsi v pořádku, už je dobře. Tak ti tedy povím, co se stalo potom, co jsi "prý" omdlela... Když jsi ztratila vědomí, tak jedna hodná paní zavolala pomoc, přijela pro tebe policie . V době, co jsi byla na policejní stanici, jsem už nevydržela strach o tebe a šla jsem tě hledat, nemohla jsem tě nikde najít, a tak jsem zavolala policii. Tam mi řekli, že jsi u nich, že jsi omdlela a teď že spíš, a také že aktuálně nemají žádné auto, kterým by tě přivezli. Proto jsem se vydala za tebou. Když jsem došla na stanici, řekli mi, že zrovna se vrátilo jedno z policejních aut, a tudíž mě

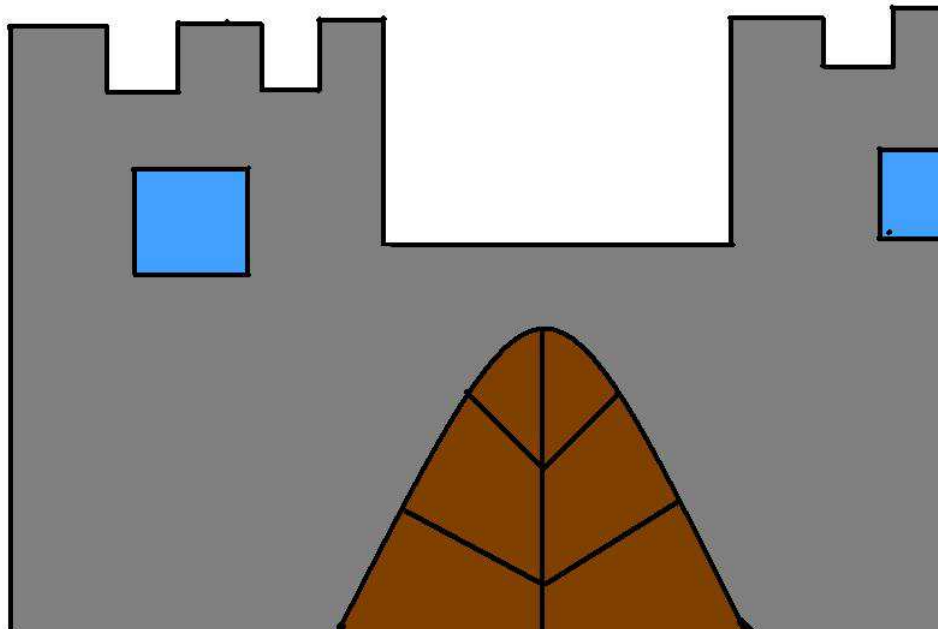
mohou i s tebou odvézt“. „A pak se stalo co?“ , ptala se Shima zaujatá babiččíným vyprávěním. „Pak? Pak jsme s jedním moc hezkým policistou jeli domů, já jsem mu připravila kávu a čerstvý malinový koláč. Jsem mu tak vděčná“ . „Víš, babi, měla jsi pravdu, přece jen nejsou všechny báje, mýty, pohádky, historky, povídky, báchorky, bajky lživé a vymyšlené. Promineš mi to, prosím, babi? Už nikdy neuteču. Nikdy, nikdy, nikdy.“ „Ano, prominu, už je to dobré, ty jsi přece jen moje hodná holčička, vid“ , odpověděla láskyplně babička.

„Ano, jsem tvoje hodná holčička a ty jsi moje hodná babička“, rozzářila se Shima. A Shima už opravdu nikdy neutekla. A co se stalo s Nukekubi a Noppera-bo? Nukekubiho tělo (samozřejmě bez hlavy, protože večer se hlava od těla oddělí a jediná možnost, jak Nukekubiho lze zabít, je, že se jeho tělo schová) našel jeden lovec odměn a zakopal ho, ráno se hlava nemohla zpět připojit k tělu a zemřela. A co se stalo s Noppera-bo? Vystrašil pár dalších lidí a odešel s jinou podobou do cizího města. Víte, on si totiž takový Noppera-bo neumí dělat z lidí jen legraci, on umí i měnit podobu. Noppera-bo není zlý, jen si rád z lidí utahuje a někdy jim dokonce pomůže, když mají problém (například se někde ztratí - vyvede je ven, někdo je ohrožuje - tak ho vystraší, a tak dále). Je to takový docela hodný démon - vtipálek. Existují i různé záznamy popisující všelijaká setkání Noppera-bo s reálnými lidmi, nejstarší je (citace ze stránky <http://blood-rosesanime.blog.cz/1108/japonska-mytologie>) : „I ve 20. století existují svědectví o setkání s Noppera-bo. Jeho zdroj se s ním setkal v restauraci v Honolulu. Když procházel okolo dámských toalet, bylo otevřeno a u zrcadla se česala mladá dívka. Když chtěl zavřít dveře, dívka se otočila a neměla žádný obličej. Muž se ze setkání musel několik měsíců léčit v psychiatrickém zařízení. V roce 1981 zaznamenal podobný příběh také havajský folklorista Glen Grand, jen s tím rozdílem, že žena měla zářivě rudé vlasy“. Člověk by měl tedy respektovat, že existují věci mezi nebem a zemí.

Neviditelná univerzita aneb Vězněn mezi neviditelnými

Jednou v jedné daleké zemi byla univerzita pro neviditelné. Sídlila ve velikém hradě, kterému se všichni obloukem vyhýbali. Až jednou se dovnitř vloupal jistý zlobivý kluk Will, když se chtěl vytáhnout před kamarády. Nevěděl ale, že hrad je chráněn spoustou kouzel, která ho ihned odhalila. Profesorům a školníkovi tudíž nedalo žádnou práci vetřelce dopadnout. Rozhodli se, že si ho tam nechají, ale při tom si nevšimli, že Will není neviditelný. Oni totiž z toho jak byli dlouho neviditelní,

přestávali
vidět.

Doba, kterou v
Prostorách
Univerzity
trávil, pro něj
byla hotovým
utrpením.
Snažil se utéct
ale ne a ne se
mu to podařit.
Tak zůstal na
hradě několik

let. Až jednou přišel do profesorského sboru nový člen. Tento profesor byl neviditelný pouze dvě stě padesát osm let a oči mu tudíž ještě trochu sloužily. Ihned potom jak přišel do třídy, poznal, že Will není neviditelný. Zakřičel na studenty, "Chyťte ho!" Všichni na něj koukali jako na zjevení, protože už si dávno zvykli na to, že Willa mohou vidět kdykoliv se jim zachce a ne jen když na něj použijí složitou zaklínací formuli, ale Will na nic nečekal a vyrazil ze třídy. Byl už skoro u dveří do skladu kouzel, kde se chystal ukrýt, protože tam byl takový nepořádek, že profesori už dávno vzdali pokusy o úklid a nikdo tam nechodil, když jeho neviditelní spolužáci teprve vybíhali ze třídy. Neměli ani nejmenší šanci ho dohonit, neboť Will

už rozrazil dveře a vběhl dovnitř. Rychle je za sebou zabouchl a teprve poté se po skladu rozhlédl.

Na to aby popsal ten zmatek, který tam vládl, by nestačilo žádné dosud známé slovo. Možná, že Will jednou, až bude slavný, takové slovo vymyslí. Zatím ale žádné takové slovo neexistuje, tím pádem to budu muset trochu popsat. Všude se válely různé pomůcky pro kouzlení, nic nemělo své místo a Will mezi harampádím zahlédl i nějaké velice nebezpečné věci. V jednom z padesáti tří rohů místnosti se povaloval rozbitý velký vůz a Will si ho vybral jako svou skrýš. Sedl si tam a přemýšlel, co má udělat.

Věděl, že do prostor univerzity se už vrátit nemůže, protože by ho určitě odtáhly do mučírny za to, že se k nim vloupal a tím byl prvním viditelným člověkem, který vstoupil do prostor protkaných magií neviditelných kouzelníků. On sám se některá kouzla také naučil, ale jeho síla se ani zdaleka nemohla vyrovnat ostatním studentům, protože neviditelnost dává obrovskou sílu a moc.

Začal tedy pátrat po místnosti, což mu hodně znesnadňovala skutečnost, že nikde na podlaze nebylo volné místo a neměl kam šlápnout. Po několik hodin hledal ve skladu něco, co by mu pomohlo dostat se pryč. Prošel všechny regály od čísla padesát osm až k číslu sto šedesát tři, ale nenašel nic, co by nebylo rozbité a už vůbec ne nic užitečného.

Ve skladu pomalu uhasínaly kouzlem zapálené svíce a Will věděl, že znovu se rozsvítí až ráno (dříve byly ve skladu okna, ale nikdo je nechtěl udržovat a tak za těch několik tisíc let co sklad stál, byla zanesená špínou tak, že nikdo už nepoznal, kde vlastně byla) a tak se rozhodl, že se trochu prospí. Vlezl do svého úkrytu a navzdory obrovskému hladu brzy usnul.

Zdál se mu hrozný sen. Přišel k němu onen nový profesor a poštvál na něj všechny studenty a ti se na něj vrhli, odtáhli ho do mučírny a chystali se na něm vyzkoušet všechny mučící nástroje. V tu chvíli se Will probudil úplně zpocený a chvíli si myslel, že nad sebou vidí tvář profesora. Když se tvář pomalu rozplynula, uvědomil si, že má ještě větší hlad než včera a především žízeň.

Chvíli uvažoval o tom, že by se mohl vloupat do kuchyně a ukradne si něco k jídlu a pití, ale když si vzpomněl, jak snadno ho dopadli toho dne, kdy uzavřel s kamarády

sázku a vloupal se do hradu. Nakonec dospěl k závěru, že mu nezůstane nic jiného, než se pokusit najít záchranu v nepřeberných hloubkách skladiště.

Pustil se do hledání tam, kde včera přestal. Po dvouhodinovém hledání, které Willovi sebralo i poslední špetku naděje, uviděl o několik regálů dál stát velikou krabici, která nejevila nejmenší známky poškození. Byla poblíž poslední průchozí cesty a Will tudíž usoudil, že ji tam někdo uschoval teprve nedávno. Probojoval si cestu až k ní a odklopil víko. Uvnitř ležel přístroj a zdobený nápis na něm hlásal STROJ ČASU 20.001. Willovi se ohromně ulevilo. Pokud se se strojem naučí zacházet, může se vrátit zpět do doby, kdy plánoval cestu na hrad a zabránit tomu, aby ho chytili. Popadl přístroj, který byl na svou velikost překvapivě těžký a odtáhl ho ke svému úkrytu. Tam se pustil do studování návodu napsaného na podstavci přístroje a psaného tajným písmem. Bylo opravdu štěstí, že neviditelné písmo byla jediná látka, kterou se doopravdy pečlivě naučil. Po přečtení návodu měl ve všem jasno, ovšem jediným problémem bylo, že už si přesně nevzpomínal, kdy ho profesori zajali. Bylo už opět pozdě a tak se rozhodl jít si lehnout. Před usnutím si sliboval, že toto je poslední noc, kterou tráví v opuštěném skladišti.

Ráno se vydal k rozbitému kohoutku, z kterého se včera napil a znovu z něj uhasil žízeň. Cestou přemýšlel o snu, který se mu v noci zdál. Stále se mu před očima zjevoval jediný list z kalendáře, který měli vždy doma pověšený na zdi. V tom najednou zaslechl šramot a věděl, že je zle. Co nejrychleji se rozeběhl ke stroji času. Když k němu dorazil, vyťukal na malý displej první datum, které ho napadlo, datum ze snu. Pocítil jemné chvění a rozplynul se.

Objevil se na louce před hradem a uviděl sám sebe, jak po dlouhém žebříku leze na hradby, protože jeho druhé já bylo teprve nízko nad zemí, nenapadlo ho nic jiného než do žebříku strčit. Žebřík se skácel k zemi a on podle návodu přiskočil k Willovi ležícímu v trávě, dotkl se ho a pronesl několik kouzelných slov. Will už podruhé toho dne pocítil zvláštní chvění a jeho dvojník se s ním spojil v jedno tělo a jednu mysl.

A to je konec příběhu. Zbývá snad už jen dodat, že i když Will prohrál sázku, byl šťastnější než kdy dřív.

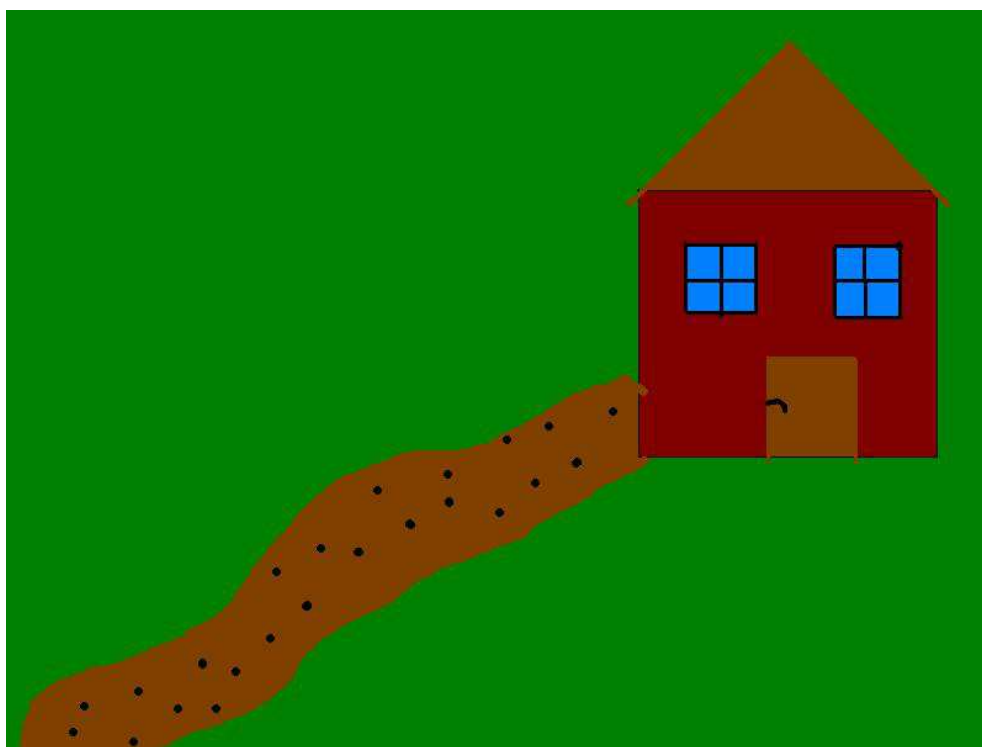
KONEC

Fialová Karkulka

Byla jednou jedna fialová Karkulka, která měla nemocnou babičku. Říkalo se jí fialová, protože měla vše fialové. Jednou se fialová rozhodla, že navštíví babičku. Udělala dort, vzala víno a šla. Po cestě potkal vlka a tak se ho zeptala: "Je babička doma?" a vlk jí místo odpovědi sežral. Karkulka se tedy dostala do Nangijaldy a tam potkala bratry lví srdce. Tak se jich zeptala: "Neviděli jste moji babičku?" . Bratři odpověděli: "Ano, bydlí v tamtom domku." a přitom ukazovali na velice hezký červený domeček. A tak se Karkulka vydala k domku. Když se blížila tak slyšela hlasité chrápání. Zaťukala, ale nikdo neotvíral, tak si otevřela sama. Uvnitř byla opravdu babička. Byla v posteli a spala. Karkulka jí nechtěla vzbudit a tak položila košík s dortem a vínem na stůl a mezitím, než se babička vzbudí, tak se šla podívat po Nangijaldě. Cestou potkala rytíře, co byl moc hodný a tak si začali povídat.

Karkulka

vyprávěla o
tom, jak jí
sežral vlk,
což
ušlechtilého
rytíře dost
naštvalo a
rytíř se
zapřísáhl, že
vlka zabije.
Dohodli se,
že se zítra

navštíví v hostinci U svatého Petra. Rozloučili se a Karkulka se vydala zpátky za babičkou, která se mezitím probudila. Pověděla jí o vlkovi a ušlechtilém rytíři, babička zase na oplátku o tom, jak jí nemoc skolila. Shodli se na tom, že Nangijalda je hezčí než minulý svět a potom šli spát, protože už byl večer. Příštího dne se nasnídali dortem a kakaem a vydali se do hostince U svatého Petra. Cestou ale narazili na vlka.

Vlk si vzpomněl, že je už jednou zabil a tak se rozhodl, že je tentokrát nezabije, ale jen uvězní. Naštěstí se mu to nepovedlo, protože rytíř šel kolem a vlka uviděl. Rytíř vytasil meč a vyběhl za vlkem. Vlk začal utíkat. Utekl do hor pro pomoc. Příštího dne se vlk vydal i se svou smečkou k domečku Karkulčiny babičky. Tentokrát byl ale připravený i rytíř. Sehnal si na pomoc všechny obyvatele Nangijaldy a společně všechny vlky pobili. Po asi padesáti letech babička i Karkulka zemřely na stáří a dostali se do Nangejdaly. Tam to bylo ještě hezčí a tak se babička i s vnučkou rozhodly, že tentokrát povedou zdravý a dlouhý život. Začali jíst zdravěji, každý den cvičili, aby kdyby přišel vlk, tak aby byli připravené. Časem se do Nangejdaly dostal i ušlechtilý rytíř. Společně si postavili hrad na vrcholku nejvyšší hory nejvyššího pohoří. Když přišel vlk, tak musel zůstat dole v údolích, protože nahoře nežily žádná zvířata, ze kterých by se najedl. Karkulka mohla v klidu studovat a tak tedy vystudovala Gymnázium Jana Keplera a potom vysokou uměleckou školu. Stala se z ní spisovatelka a moderátorka v Čt Nangejdala. Z babičky se stala majitelka firmy co vyrábí rum a vodku. Babička se začala opíjet a Karkulka si nevěděla rady, jak jí pomoci. Rytíř se z ničím takovým u dámy nesetkal a tak nevěděl jak jí pomoci. Začali se tedy ptát ostatních obyvatel Nangejdaly, jestli neví jak mají babičce Karkulky pomoci. Jeden občan jménem Honza Grecký Karkulce poradil, aby se zeptal v televizi. A tak večer při televizních zprávách, ve kterých Karkulka moderovala se pokaždé ozvalo: "A na konec zpráv žádáme, aby jakýkoliv občan co ví jak vyléčit alkoholičku napsal do našich zpráv Čt Nangejdala." . Po tři dlouhé a ubohé měsíce se nic neozývalo. Až jednou někdo jménem Lukáš Hozda napsal, že Karkulka musí okamžitě zabavit všechen alkohol z dosahu babičky. Ale byl tu háček, protože jak zbavit majitelku firmy co vyrábí alkohol alkoholu. Tak se rozhodli že založí lepší firmu co vyrábí alkohol a díky tomu zkrachuje ta babiččina firma na alkohol. Jejich plán se vydařil. Babiččina firma na alkohol zkrachovala po dvou dnech a do tří dnů se babička dostala do střízlivého stavu. Ušlechtilý rytíř i Karkulka byli tak šťastní, že se babička vyléčila, že se vzali. Na svatbě byla babička, Lukáš Hozda, Honza Grecký a všichni obyvatelé Nangejdaly. Svatba trvala po tři dny, všichni se přejedli a byli náramně šťastní. A tak žili šťastně až do smrti, čímž se přesunuli do Nangujdaly kde byli opět šťastní, potom do Nangajaldy, Nangrajaldy, Nangrajaldady, Nanveljaldy,

Emil Javůrek

Nanveljaldady a potom se dostali opět do normálního světa, kde žili nejšťastněji ze všech světů. Karkulka se tam totiž stala zase moderátorku a stala se miss krásy roku 2098. Babička tam bydlela v malém domku a šila tam na šicím stroji a navštěvovala Karkulku.

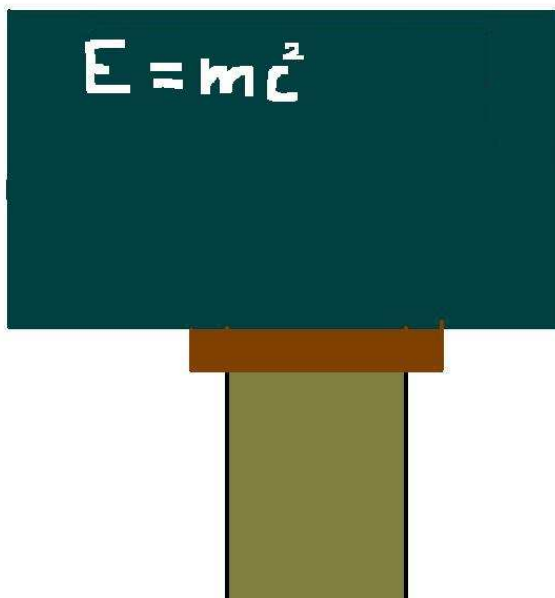
Dvojčata

„Už zvonilo????“ zašeptala Lili na Kačku. Kačka se na ni udiveně zakoukala. „Nemluv tak hlasitě ,někdo tě uslyší“ „Bude zvonit za 5 minut????“ nedala si říct Lili. „Ne před chvílí jsme začli“ vykřikla naštvaně Kačka a pak se zalekla co provedla. Pan Petrželka sena ni za díval „Kateřina Sochůrková k tabuli prosím“ Kačka těsně před odchodem z lavice šeptla na Lili „Stejně je to tvoje chyba“ a pak už mířila směrem v před. Měli zrovna fyziku. Kačce fyzika moc nešla a tak si s příkladem nevěděla rady. Pochvíli se však Lili přihlásila „Mohla bych jít na toaletu prosím“. Pan Petrželka byl trochu naštvaný jak žáci v jeho hodině vyrušují, ale nechtěl se dočkat nejhoršího a tak Lili pustil.

Lili doběhla na toaletu a uslyšela někoho z venčí volat. Byla to jakási holka a volala „Haló, Haló, je tam někdo??“ Stále to opakovala dokud se v okénku neobjevila Lili.

„Ahoj ,co se ti

stalo????“ zeptala se váhavě. Potom holka pohlédla nahoru a povídá „No víš, chtěla jsem se podívat jak to v takové škole vypadá víš???? Protože já žiji jenom s tátou a ten je nezaměstnaný a tak mi tak dobrou soukromou školu jako máš ty platit

nemůže, tak mě zajímalo jak to v takové škole vypadá“ Lili se vyděsila ,když to slyšela i když holku viděla jak se drápe na budovu školy. „No tak počkej já ti pomůžu se sem dostat a pak se domluvíme.“ Lili vytáhla z kapsy švihadlo, které měla připravené na tělocvik. Druhý konec podala holce, která se stále snažila vydrápat na budovu školy. Když se konečně holka dostala na budovu školy (respektive k toaletnímu okénku) bylo vše vyřešeno. „Já jsem Lili, jak se jmenuješ??“

„Já jsem Kiki, ty sem chodíš do školy??“ povídala Kiki a podala Lili ruku. Lili se opět viděla. Holky byly na chlup stejné, lakovali se stejnou barvou nehty a měli ty samé oči. „Jo, chodím“ vypadlo nakonec z Lili „Vidíš jak jsme si podobné???“ Kiki jen kývla, ale netvářila se zrovna znepokojeně. „Hele, víš jak si říkáš, že tě zajímá jak to v naší škole vypadá???? No tak vypadá to tu v jako normální škole, jsou tu normální učitelé, učí se tu obvyklá látka, jen je tu trochu lepší vybavení“ vykřikla přemýšlivě Lili na Kiki a začínala bloumat o tom jak to udělat, aby si to Kiki vyzkoušela. „Já bych se tu chtěla učit, baví tě se tu učit???“ řekla tázavě Kiki a upřeně si stále prohlížela tu jejich podobu. „Baví i nebaví, podle toho co se učíme, tebe snad baví všechno učení???“ dodala Lili. „NĚ, nebaví, jen jsem si to tu chtěla třeba na rok zkusit“ dopověděla už jen Kiki a chystala se zase slést oknem zpět dolů. „Říkala jsi, že máš jen tátu??“ zastavila jí Lili a stále bloumala dál jak to udělat „Jo, mám a ty??“ rychle odpověděla Kiki a pak si nadále prohlížela toaletu. „Já mám jen mamku a nechtěla by si se třeba napůl dne vyměnit??“ konečně to Lili dokápllo. „Jak to myslíš vyměnit se??“ řekla vyděšeně Kiki.

„No jako, že se tě zítra ráno pustím hlavním v chodem a ty se přes den vyhneš školníkovi, potom si domluvíme čas, já se v tu hodinu uvolním na toaletu, ty proběhneš k spojovacím dveřím, které ti ukáží a pak tě přes klíč, který nenápadně seberu učiteli ze stolu pustím dovnitř, půjčím ti hřeben a ty si učeš vlasy jako já, pak já půjdu domů a ty dostaneš klíče od skříňky, vrátíš se do třídy a budeš se normálně v klidu dál učit. Pak si dojdeš na oběd s mou kamarádkou Kačkou a Sofi, které o tom jako jediné budou vědět a pak si odemkneš a půjdeš také domů. Myslíš, že to bude fungovat???“ odpověděla úplně v klidu Lili, pak pohlédla na hodinky, řekla, že musí na vyučování a ať přijde Kiki zítra v osm hodin před ten modrý vchod. Pak odešla zpět do třídy. Vyděšená Kiki slezla po okapu zase dolů na pevnou zem a vydala se domů za tatínkem.

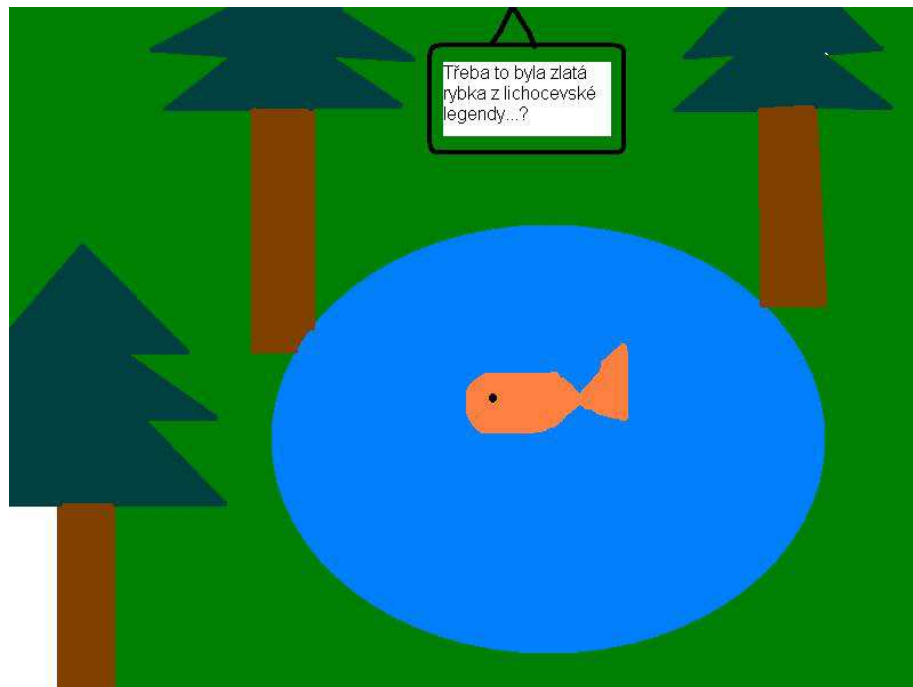
Druhý den přiběhla natěšená Kiki do její nové školy. Začala tomu tak říkat, i když to vlastně byla spíš Lilina škola než její. Lili jí už čekala před hlavním vchodem. Přivítala jí veselým pozdravem „Ahoj Kikčo, jak se vede???“

„Jo, moc dobře, hodně se těším“ tím zakončila Kiki svůj pozdrav a šla za Lili do šaten. Bohužel to Lili nedomyslela, neboť se v šatně převlékalo spoustu studentů a

ona nechtěla , aby se o tom vědělo. Řekla tedy Kiki ať počká venku a na někoho nemluví a nikomu se nepředstavuje.Pak běžela na vyučování se slovy, že kdyby na ní někdo volal "Lili" ať řekne jen „ahoj“ a nic víc. Přesně v půl dvanácté se Lili objevila pře spojovacími dveřmi a volala na Kiki. Museli se vyměnit. Za 10 minut už Lili seděla v tramvaji a byla na cestě domů zatímco Kiki s namáhala hlavu s těžkým matematickým příkladem. Obě, ale byly šťastné. Takhle to plynulo zhruba tak 8 měsíců , než se jejich rodiče v kině opět potkali. Druhý den na to holky zjistily, že jsou dvojčata za první proto, že jim řekli rodiče, že se budou brát, a že jsou oni dvojčata a za druhé podle znaku, který mají obě na ruce. Nakonec přihlásili na školu i Kiki a všechno dobře dopadlo.

O zlaté rybce aneb Zrezivělé plechovce

Byl jeden starý, mrzutý, zlý kovář, který bydlel ve vesničce Lichoceves. Ten kovář se

jmenoval Kučera.

Nikdo ho neměl rád. Každý ho znal jako zlého člověka, který chodil večer hrát karty do hospody a vždy se tam opil. Při kartách vždycky každého podváděl, ale nikdy nic nevyhrál, protože se přišlo na jeho

podvod. A jak byl zlý tak si k němu nedal nikdo ani koně překovat, protože se bál, aby si od něj ještě živé koně odvedl. A proto neměl moc peněz. Kučera měl také zlého psa Hafana, který byl otrhaný, hladový a i proto byl tak zuřivý, protože se o něj Kučera dobře nestaral.

Jednou si Kučera vyšel po práci, dnes nějakou práci měl, protože jeli okolo kočovníci, kteří samozřejmě nevěděli, že je tak zlý, tak tedy po práci si vyšel k rybníku. Už dlouho se nikde sám neprošel a nezaposlouchal do zpěvu krásných ptáčků. Tak šel a šel až došel k rybníku. Tak se dívá na rybník jestli neuvidí nějakého kapříka a najedou se ve vodě něco zatřpytí. Říká si to vypadá jako zlatá rybka a v tu ránu si vzpomene na lichocevskou legendu o zlaté rybce, která žije ve zdejší rybníku. Pádí rychle domů a tam přemýšlí o tom, co viděl v rybníku a pak si vzpomene, že se se zlatou rybkou pojí ještě pták Lipták, který dovede ulovit zlatou rybku a žije v lichocevsském hvozdu. Jak tak Kučera přemýšlí a dojde k tomu, že když chytí ptáka Liptáka a ten mu uloví zlatou rybku, která ti splní tolik přání kolik si budeš chtít, tak bude tak bohatý, že se bude moci vzdát i svého kovářského řemesla. Řekl si, že ráno

brzo vstane a půjde chytit ptáka Liptáka. Už byl večer, a protože se rozhodl, že zítra půjde do lesa pro ptáka Liptáka, tak si otevřel jenom jednoho lahváče.

Ráno tedy brzo vstal a vzal si dalekohled, síťku a vyrazil na lov ptáka Liptáka. Nejprve přešel lávku přes potůček a šel vysokou, mokrou trávou přes louku k lesu. Chvíli se po lese rozhlížel a pak se vydal k velké jedli, kde podle legendy pták Lipták sedával. Dorazil k velké jedli a podíval se do větví, ale nic neviděl. Podíval se tedy ještě jednou a uviděl velkého, barevného ptáka se zobákem přesně na lov ryb, tedy hledaného ptáka Liptáka. Pták Lipták spal. Kučera se rozhodl vylézt za ním do větví. Několikrát mu noha sklouzla, vždyť to byl už starý pán, protože pták Lipták spal tak měl Kučera dost času a nakonec se nahoru vyhrabal. Hodil na ptáka Liptáka síťku a měl ho. Slezl dolů a hodil ho to batohu a upaloval domů. Doma už měl pro ptáka Liptáka připravenou klec z vrbového proutí. Když se pták probudil divil se, kde je a začal skřehotat liptáčí písničku. Kučeru to našťvalo a začal mu ihned vysvětlovat, že ho chytil proto, aby mu zítra ráno ulovil zlatou rybkou. Pták Lipták se ohradil: „Já ti Kučero nebudu lovit zlatou rybkou“. Kučera se rozhořčil: „Tu zlatou rybkou mi ulovíš chtě, nechť“. „Zítra ji půjdeš ulovit a basta“. Kučera to ukončil a šel spát, protože už byl unavený. Pták Lipták si ještě říkal: „No to Ti určitě budu lovit nějakou zlatou rybkou vždyť tady žádná zlatá rybkou v okolí není“.

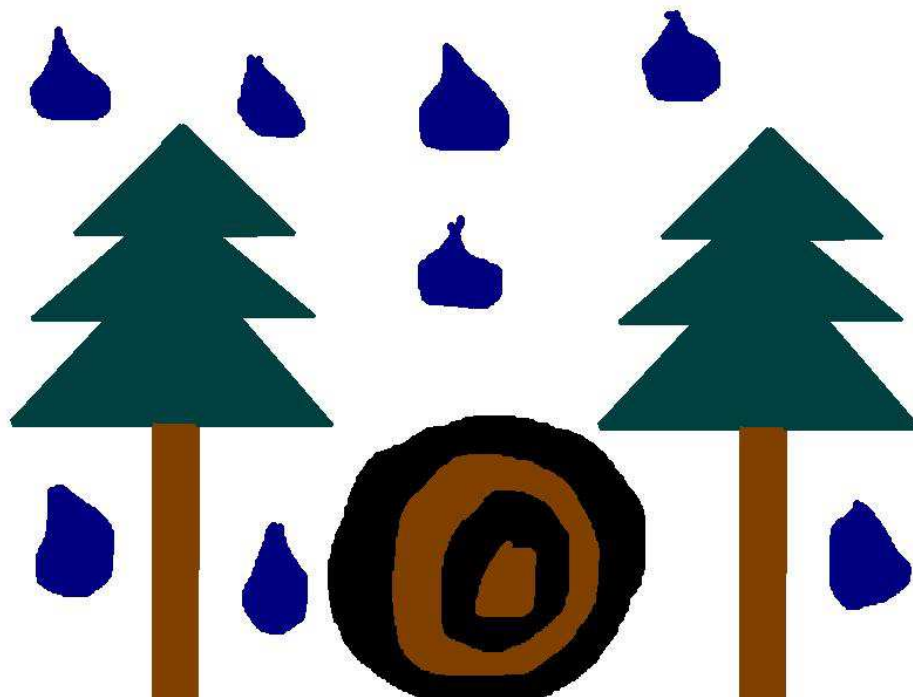
Ráno se Kučera vzbudil, popadl klícku se spícím ptákem Liptákem a vydal se vyšlapanou pěšinkou k rybníku. Když tam dorazil, pták Lipták byl vzhůru. Kučera ho vypustil a povídá mu: „Večer přileť domů i se zlatou rybkou“. Odešel a nechal ptáka Liptáka lovit zlatou rybkou. Pták Lipták tedy sedí na břehu rybníka a řekne si: „No, ulovím ti možná nějakého malého kapříka, ale zlatou rybkou ne, protože tu žádná není“. Tu zahlédne jak se ve vodě zavlní krásný kapřík. Pták Lipták vzlétne, nabere kapra do zobáku a letí ke Kučerově domku. Kučera se raduje, že pták Lipták nese něco v zobáku, ale když pták Lipták ukáže svůj úlovek ihned Kučerovi usměv na rtech zmizí. A povídá ptákovi Liptákovi: „Co jsem Ti říkal! Přeci si měl ulovit zlatou rybkou ne nějakého obyčejného kapra“. Pták Lipták mu na odvěti: „Já jsem žádnou rybkou ulovit nemohl, protože ve zdejším rybníce žádná není“. Kučera nemá na tyhle prupovídky náladu a tak zavře ptáka Liptáka do klícky a jde do hospody.

Když přijde do hospody hned jde za řezníkem Pepou a povídá mu: „Tak jsem chytil toho ptáka Liptáka a poslal jsem ho pro zlatou rybku a pták Lipták mi řekl, že tam žádná zlatá rybka není“. A v tu chvíli se celá hospoda rozesmála a každý povídal: „Kučero, Kučero my jsme si tu legendu se zlatou rybkou na tebe vymysleli, aby si se odnaučil podvádět při kartách“. Ještě ten den Kučera poctivě vyhrál v kartách. Jo a mezitím co Kučera poctivě hrál karty pták Lipták rozkloval svoji klíčku a uletěl někam neznámo kam. A to je konec příběhu o podvodníkovi Kučerovi, který se odnaučil lhát a podvádět. A to, co viděl Kučera zablýsknout se v rybníku byla možná zrezivělá plechovka, kterou tam hodil když byl opilý.

Příběh Davida Eliota a Chessy

David Eliot byl normální kluk. Jako snad každé dítě si psala svůj vlastní deník. Svěřoval se mu se svými potížemi a taky tajemstvími. Jednoho dne šel do lesa, protože se snažil napsat pohádku. Už od mala totiž toužil být spisovatelem.

Najednou ale uviděl divoké prase a proto začal utíkat. Ale protože v noci téhož dne pršelo, tak uklouzl a spadl do šíleně hluboké díry. Začal padat. Přišlo mu to jako strašná věčnost, než dopadl dolů na měkkou hromadu peřin a polštářů. Jelikož byl už večer, David usnul. Další den ráno se probudil a byl v pořádku. Byl ale vyděšený ze svého pádu a navíc si připadal nějak divně. Po chvíli si všimnul, že peřiny a polštáře jsou nějaké velké. Kdyby si lehnul, na jeden polštář by se vešel tak

dvacetkrát.

Zmenšil se! Přes noc se scvrknul tak o metr a půl! Pak si všiml, že na stole- který byl teď tak stokrát větší než on- leží podivný, trochu nakousnutý dortík. Podivný byl protože byl svítivě

tyrkysový. Asi byl David v noci náměsíčný. Taky se mu zdálo že mu něco chybí. Sáhnu do vnitřní kapsy svého kabátu a byla prázdná! Někdo mu sebral jeho deník, zatím co on spal! David byl naštvaný, ale také vyděšený z chodby která se tyčila před ním. Byla tak dlouhá, že na její konec David nedohlédl, ani když se sebevíc snažil. Po chvílce přemýšlení se ale rozhodl že se do ní vydá. Po několika hodinách chůze uviděl vysoké točité schodiště. To sice vypadalo velice mohutné, ale bylo hodně krátké. Davidovi ale připadalo divné že bylo asi vytvořeno pro stejně vysoké bytosti,

protože po nich chodil bez problémů. Když se dostal na vrchol schodů, před ním se tyčil obrovský svět. Také se konečně zase zvětšil, což bylo asi to jediné, co ho za ten den potěšilo. Nebyl to ale obyčejný svět. Tráva byla spíš modrá než zelená. A všude navíc vládlo podivné ticho. Nikde nebyl slyšet zpěv ptáků. Ani nikdo nikde nemluvil, ani se nesmál. David se ponořil do ticha. Najednou se před ním objevila modro-bílá pruhovaná kočka. Přivítala ho tím že ho úplně normálně pozdravila, jako by se nic nedělo. David si pomyslel že se snad zbláznil! Mluvící kočka! Představila se jako Chessy. David se s Chessy seznámil a stali se z nich kamarádi. Spolu se vydali na cestu po zemi. Chessy ukázala Davidovi hrad, kde sídlí královna. Pak společně dál. Najednou Chessy zmizela. David se jí sice snažil najít, ale jak koukal tak koukal, Chessy nenašel. Najednou se objevila přímo před jeho obličejem. Létala! Létající a mluvící kočka! Co mě tak ještě může překvapit? David se ale zeptal sám sebe v duchu, takže se odpovědi nedočkal. Když prohlídka země skončila, David se zeptal Chessy, jak to že předtím tak rychle zmizela. Ona řekla že si může mizet kdy chce, protože má schopnost že se může stát neviditelnou. David na ní vykulil oči. Na 100% byla tou nejzvláštější kočkou kterou kdy potkal. Byl z dne hodně unavený, ne moc fyzicky ale spíš psychicky. Za jeden den toho snad stihl tolik co by normální jedenáctiletý kluk nestihl ani za deset let. Objevil nový svět plný dobrodružství, našel si několik nových přátel, poznal mluvící létající mizící modrou kočku...Zdávalo se mu to jako sen. Přes noc se ubytoval u Chessy, a před spaním se ještě zeptal Chessy, jak se tento svět vlastně jmenuje. Taranornie. Tam asi David ještě chvíli pobude. Sice byl smutný, ale moc mu nevadilo že není u sebe doma. Bydlel v sirotčinci. Vždy byl terčem posměchu, protože byl už jako velmi mladý inteligentní a přemýšlivý. Také byl ale velmi zasněný a neustále měl hlavu v oblacích. Kamarády neměl. Za jeden den si našel více kamarádů než za celý svůj předchozí život. Další den se ráno se vzbudil hodně brzy, a tak nebudil Chessy a trochu se porozhlédl po jejím domě. V její obrovské knihovně-David si pomyslel že Chessy umí i číst!- se mu zdálo, že na jedné z mnoha polic vidí něco povědomého. Byl to jeho deník! Vyšplhal po policích nahoru až ke svému deníku. Sebral ho a utekl. Běžel skrz celou Taranornii až našel vhodný úkryt. Tam si chvíli žil. Za nedlouho však k jeho úkrytu přišla nějaká stará dáma. Vypadala asi tak na 120 let. Představila se jako sestra královny. Po asi

pětiminutovém rozhovoru se David svěřil své nové přítelkyni s jeho problémem s Chessy a s deníkem. Byl na Chessy šíleně naštvaný. Jeho deník bylo až do nedávna to jediné, čemu kdy věřil. Sestra však Chessy znala a tak vysvětlila Davidovi že jeho deník do knihovny nedala Chessy, ale zlá sestra krále. Chessy totiž zařídila že vládnout bude její bratr a ne ona. David se k Chessy vrátil, Vzal si za ženu dceru hodné královny a stal se nejlepším králem v dějinách Taranornie. David pokračoval v psaní svého deníku. Deníky Davida Eliota se staly hitem v celé Taranornii. Kniha bylo dohromady dvanáct. David se stal nesmrtelným a vládl do nekonečna.

Přízrak knížete Rohana

Bylo nebylo jednou jedno malé království. V něm vládl starý král Gustav. Sice už byl

velmi starý,

stále byl však

skvělý šermíř.

Také měl

mladého

syna, královici

Jana, který

zdedil po otci

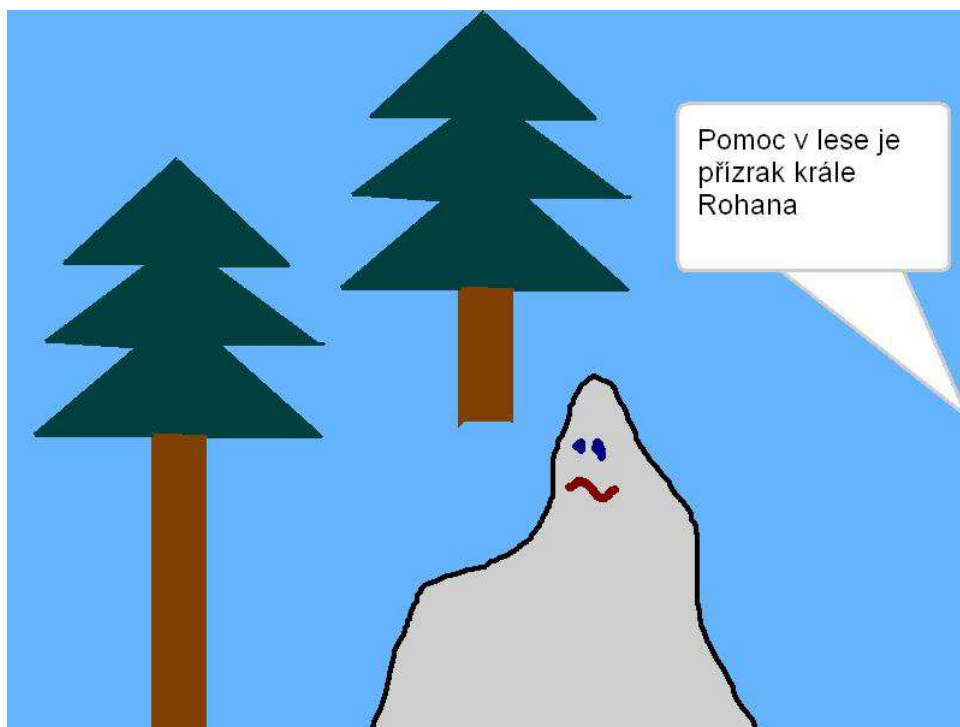
šermířský

talent, a

mladšího

Jonáše, a ten

byl zase

dobry lučistník. V sousední zemi vládl Jakub, kníže Rohan, který měl svého mazaného a lstivého rádce. Kníže Rohan neměl dobré srdce a jeho rádce už vůbec ne.

Kníže Rohan bojoval s kuší, zbraní zbabělců a vrahů, s ním jde číhat, není zbraní "hrdinského" souboje na malou vzdálenost. Jednou si vyjel kníže Rohan na lov. Když se ho vrchní lovec ptal, jestli mu mají lovčí nadhánět, odpověděl: „Ti hloupí nadháněči by mi akorát vyplašili všechnu zvěř. Pojedu sám. Příště mě neobtěžuj takovými dotazy. Lovčí vyhod'. Odjíždím.“ Celý den na něj jeho služebnictvo čekalo, ale pán nikde. Jako by se slehla zem po jednom podkoním. Všichni si mysleli, že podkoní prostě utekl. Až pozdě v noci našel jeden komorník psa, který držel v hubě ruku s prstenem knížete. Podle jeho rádce měl dosednout na trůn sousední král.

Jednou lesní cestou v lese, kam si kníže Rohan vyjel na lov, jela karavana kupců. Tehdy k paláci krále dorazil vyděšený kupec, který křičel: „P P Přízrak!“, „Jo, a kde? Neopil ses jenom?“, zeptala se stráž. „T...t...tam!“ řekl kupec a ukazoval směrem k lesu. Stráž se s ním proto vydala k lesu. Když dorazili na místo, kde se kupec zastavil, neviděli nic. Kupec však říkal, že právě zde ho přepadli. Stráž se ptaly,

kdo že ho to přepadl. „Přízrak!“ zněla kupcova odpověď. „A čím přízrak?“ ptala se dál stráž. „No knížete Rohana přece.“ zdálo se kupci jasné. V tom jedna stráž uviděla na skále, jichž tam byla hojnost, ten přízrak. Najednou zadrnčely dva šípy a druhá stráž a kupec se káceli k zemi. První stráž vzala nohy na ramena. Vše potom pověděl králi. Starý král se proto vydal přízrak porazit. Jel do lesa a vyzval přízrak knížete Rohana na souboj: „Neschovávej se přede mnou a bojuj, zbabělý přízraku!“ V tom zadrnčela tětiva a král už neviděl nic...

Byl úplně sám, ale později našli jeho tělo. Jeho syn Jonáš byl tehdy také v tom lese, ale ne na místě, kde král zemřel. Brzy byl Jan ustanoven novým králem. Řekl, že rozdává funkce a hodnosti a statky a hrady, až jednotlivé leníky pozná. Rádce knížete Rohana však byl proti. Vůbec se mu počínání nového krále nelíbilo. Proto roznesl zvěst, že krále zabil jeho syn Jonáš. I králi se tato zvěst donesla, ale pranic se mu nelíbila - týkala se totiž jeho bratra. Druhý den bušil na dveře paláce rozduřený lid a provolával: „Vězení pro otcovraha!“ Nový král, ač dělal co mohl, musel chtít nechtít uvrhnout bratra do vězení. Přísahal, že bratra osvobodí.

Janův zahradník si všiml, že bývalý Rohanův rádce vždycky v sobotu někam odchází. Janovi to bylo náramně divné. Jednou se proto tajně také vydal za rádcem. Ukryl se ve skalách, kde se objevoval přízrak knížete a kam, jak zjistil, rádce jezdil. Zjistil, že rádce a přízrak knížete spolu mluví o nějakém plánu. Krále však napadlo, že ten přízrak vlastně vůbec nemusí být přízrak. Kníže Rohan totiž klidně mohl podkoního, který údajně utekl, zabít a dát psovi jeho ruku se svým prstenem. Pro jistotu však nikomu nic neříkal. Následující sobotu se znovu vydal do skal, tentokrát ale s lukem. Čekal, až rádce přijede a začne mluvit s přízrakem. Namířil tam, kde se rádce a přízrak scházejí. Zanedlouho se tam skutečně rádce objevil a krátce poté i přízrak. Král na nic nečekal a vystřelil na přízrak. Přízrak, vlastně vůbec ne přízrak, se skácel k zemi mrtev.

Těsně poté se tam objevila i družina knížete. Pátrala po tom, kdo zabil jejich pána. Král ještě stačil utéct. Shromáždil většinu svých rytířů a pár dvořanů, kteří mu byli věrní a vyrazil proti družině knížete. Pro lukostřelce a kušištníky vybral nejvhodnější střelecké pozice ve skalách, zatímco pro rytíře vybral úzkou soutěsku, protože rytíři byli jeho nejlepší vojáci. Družina knížete byla obklíčena. Sám šel doprostřed. Poté

Vít Matějček

vyzval družinu knížete na souboj: „Vylezte a bojujte! Víme že kníže Rohan je teď už doopravdy mrtvý stejně jako vy. Není proč bojovat." Králova družina se vzdala. Věrným dvořanům pak král udělil nejvyšší funkce a hodnosti a území. Proradného rádce králova družina lapila. Od něho se pak mladý král dověděl, že kníže zabil jeho otce, krále Gustava a celé to naplánoval. Hned na to byl Jonáš propuštěn.

Konec

Vít Matějček